

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 11 (1516)

София, ноември 2016 г.

Цена 0.50 лв.

Милосърдието - среща между нищетата на човека и щедростта на Бог

Във връзка с Извънредната юбилейна година на милосърдието употребата на думата милосърдие стана много честа. Немският богослов кардинал Валтер Каспер в началото на своята книга „Милосърдието: основно понятие в Евангелието - ключ към християнския живот“ заключава, че „християнската духовност и мистика са много по-напред спрямо ревността на богословските училища, отнасящи се до милосърдието“, защото през второто хилядолетие думата милосърдие е изоставена от богословието.

Историко-богословско развитие на милосърдието

Възвръщането към библейското ниво се осъществява, когато четем текста от посланието до римляни: „... както чрез непослушанието на един човек мнозина станаха грешни, тъй и чрез послушанието на Едного мнозина ще станат праведни“ (5, 9), т.е. Бог постави всички под непослушанието, за да прояви към всички милосърдие. Цялото Откровение се движи около милосърдието.

Що се отнася до тайнството на помирението, преди Тридентския събор (съборът в Тренто, 1545-1563 г., познат още и като Трентски, и като Тридентски - б. р.) и след това критериите за доближаване до тайнството не е милосърдието, а юридически

ят принцип - страданието и причината за греха. Ето защо днес следва да се създаде култура на милосърдието, според която истинското място, в което се намират прошката на греховете и изцяло новият живот, е Евхаристията.

Също и спрямо Евхаристията имаше неясности - когато се доближавахме, за да приемем Светото причастие, критерият беше да бъдем в Божия благодат. Евхаристията почти се приравняваше на награда за добри дела, докато същината на тайнството Евхаристия е

[На стр. 4](#)

Достоен юбилей

Отец Йосиф Йонков на 90 години

На 24 септември 2016 г. в с. Ореш бе отбелаязан 90-годишният юбилей на отец Йосиф Йонков от обществото на отците пасионисти. По този повод в черквата „Непорочно Зачатие на Дева Мария“ в Ореш бе отслужена благодарствена литургия в 11 ч. Тя беше предстоятелствана от епископа на Никополска епархия Петко Христов, с когото съслужиха енорийският свещеник на Ореш отец Салваторе Фрацина и отците пасионисти отец Валтер, отец Йосиф, отец Патрик, отец Паоло, а така съ-

що и свещениците отец Венци, отец Ярослав, отец Стефан, отец Койчо и отец Стражил. На тази литургия отец Йосиф честваше също 65 години свещеническа служба и 50-годишнината от влизането си в общността на пасионистите. Специално от Италия за негоия празник бе изпратен делегат от провинцията на отците пасионисти - отец Аниело Биаджо, съветник, представител на провинциалния настоятел отец Луиджи Ванинети. Отец

[На стр. 8](#)

Да погледнем към светлината

Адвент. Първото нещо, за което християнинът се сеща, когато чуе тази дума, е време на очакване рождението на Божия Син. Но тази дума има много по-широко значение. Тя не обхваща само миналото - събитието, бележещо слизането на Бог сред нас. Тя съдържа и настоящето - начина, по който живеем, след като сме приели благодатта на осиновяването. Тя съдържа и бъдещето - последствията от изборите и идеалите, които сме следвали.

Адвентът концентрира в себе си литургия и битие. Вземайки под внимание тези два

[На стр. 7](#)

21 ноември - Ден на християнското семейство

Чудото на един обикновен живот

След сътворението на света от Бог в неговото многообразие връх на Негово творение са човеците Адам и Ева. Идеята на Всешишния е била човеците да са плодят и множат и да се радват на красива природа. Но грехът на Ева промени съдбата на човечеството на нашата красива планета. Бог, виждайки грехопадението на човеците, изпрати Своя Син, Който за да спаси нас, човеците, слезе от

Небето и стана човек.

Иисус Христос живя своя земен живот до 33-годишна възраст. В Своята дейност Той поучаваше Своите ученици и последователи в искрена вяра към Бог и живот по Божии тези закони. След Своята смърт и възкресение Той поставил основите на християнската вяра и на Божия храм - Църквата. По време на Своята общест-

[На стр. 2](#)

Нашите мъченици

Посвещавам настоящия си труд на скъпите ми Сава и Гавраил Беловеждови и на всички католически свещеници и мирияни католики в света, които пострадаха от комунистическия терор.

На 15 ноември 1900 г. в семейството на българите католици от Белене Ливиджо и Бетрис проплаква чедото им, което кръщават Винченцо. Тук ще спомена, че селището е един от центровете на католицизма в Североизточна България. А на 15 март 1998 г. в базиликата „Свети Петър“ в Рим папа Йоан-Павел II пропъзгласява епископ Евгений Босилков за блажен мъченик за вярата.

Не са малко живите съвременници на монсеньора, сред които той е известен като изключително сериозен човек, ерудиран и с още много и много положителни качества. В село Ореш единадесетгодишният Винченцо постъпва в пансиона на отците пасионисти. С трудолюбието и с будния си ум успява да привлече вниманието на своите преподаватели и педагози. Бъдещият духовен глава на Никополската епархия през 1914 г. постъпва в Духовната семинария в Русе. Никополският епископ Дамян Теелен забелязва младия човек и го насочва да учи богословие в град Кортрайк, Белгия. Поради започналата Първа световна война семинаристите се прехвърлят от Белгия в Холандия. Годината е 1919, когато Винченцо облича расото на пасионистите и приема за свое монашеско име Евгений.

Връща се в България и е ръкоположен за свещеник в русенската катедрала „Свети Павел от кръста“, назначен е

за секретар на Никополския епископ. Проявява завидни качества в църковното служение и е изпратен да продължи образоването си в известния Папски източен институт; завършва го с висок успех през 1931 г., като защитава дисертация на тема за съединението на българите с Рим през първата половина на XIII век. Неговите организаторски и ораторски качества заслужено го правят един от организаторите на честването в София на 250-годишнината от избухването на Чипровско въстание (1688). След смъртта на епископ Теелен през 1946 г. свещеник Евгений поема грижите за епархијата, а с папски декрет от 26 юли 1947 г. е утвърден на тази длъжност.

Многобройни са задачите, с които се заема новият епископ. Ще спомена една от тях - народните мисии; те се характеризират с интензивно проповядване на християнските добродетели по немалкото на брой енории. Но комунистическата партия не губи времето си и скоро той се сблъска с ръководителите ѝ. След ликвидирането на опозицията чрез политически процеси и екзекутиране на лидерите ѝ през 1947 г. вниманието на репресивните органи се насочва към католическите свещеници. Тук ще спомена имената на арестувани през 1947 г. отци Гаврил Беловеждов и Купен Михайлов, които след завършване на образоването си в Рим се завръщат в България. Започват масови арести, изтезания и какво ли не още, което може да роди престъпният човешки мозък. Известни са двета политически процеса

срещу католическите свещеници. Ще повторя имената на мъчениците: Камен Вичев, Павел Джиджов, Петър Сарийски, Йосафат Шишков, Петър Лавренов, Никола Барбов и други, общо четиридесет души. В този черен списък фигурира и името на Евгений Босилков. На 3 октомври 1952 г. комунистическият съд произнася своите жестоки присъди - на смърт са осъдени четириима: отците Камен Вичев, Павел Джиджов, Йосафат Шишков и епископ д-р Евгений Босилков. Присъдата е изпълнена на 11 ноември в Софийския централен затвор.

А ето какво е казал един ден преди разстрела мъченик Евгений Босилков: „За мен мъченията и гоненията са благодати от Бог, в които се утвърждава Христовата вяра; те са залог за вечността на Христовата църква на земята. Ето защо аз приемам смъртта като най-висше благо. Следите от нашата кръв ще показват пътя към прекрасното бъдеще и независимо че няма да го доживеем, другите ще посяхме с усилия. Там, където има несправедливост, налице е Божието всемогъщество.“

Дълги години никой не съобщава на близките на Босилков за неговата съдба. Едва през 1976 г. Тодор Живков, който е на посещение във Ватикан, признава пред папата, че Босилков е бил убит.

Какво може да се каже за един от трагичните случаи, когто сполетяха българския народ мъченик? Аз ще кажа: Бог да прости тези, които без съд и присъда бяха избити от комунистите.

Николай НАЧЕВ, адвокат

Хуманизъм, наука и религия Годишна конференция на НСРОБ

За шести пореден път Националният съвет на религиозните общности в България проведе своята годишна научна конференция под мотото „Хуманизъм, наука и религия“. Тя се състоя от 21 до 23 октомври във Вършец. Този път подтемата бе „Религиозните символи като послание“.

Със свои представители и доклади участваха:

Богословски факултет на СУ: доц. Костадин Нушев със „Значение и място на символа в православното богословие и църковното богослужение“ и участници Иван Иванов и Емил Дангов.

Мюсюлманска общност: д-р Ариф Абдулах с „Посоката за молитва Къбле като метод за религиозно идентифициране на мюсюлманската общност“ и участници Хайри Емин, Джемал Хатип и Хаки Муса.

Протестантска общност: Лючо Колевски с „Кръстът и неговото послание в различен контекст; Кръстът за българи“ и участници еп. Николай Неделчев, д-р Камелия Славчева, Николай Чернев и Здравка Чернева.

Католическа общност: отец

Петко Вълов със „Стихове и багри“, отец Пламен Гечев със „Символизъмът и романското изкуство“ и участници Юлиан Атанасов, Венета Домусчиева, Джузепе Гуарнери и Елизабета Гуарнери.

Арменска общност: проф. д-р Рупен Крикорян; доц. д-р Ангел Стефанов със „Символи на вярата и религиозни символи“.

Еврейска общност: д-р Марсел Израел с „Водата - Божествен символ при евреите. Послание за живот, духовно преучистване и обновление“, Стела Бехар с „Храмовата менора - символ на седемте заповеди и седемдесетте народи на света в контекста на археологическите находки от синагоги от времето на втория храм“ и участници Леон Бенато и Роза Бергер.

БАН - Институт за изследване на обществата и знанието: проф. д-р Стефан Пенов с „Кабалата като юдейска философия и религиозното послание на нейните символи“, отец д-р Людмил Петров с „Учението за обожението в богословието на Тома Аквински и Григорий Палама“, д-р

Сергей Методиев със „Стивън Тулмин и неговият опит за завръщане към разума; Разумът - едно практическо допълнение за разбиране на религиозното послание“, д-р Севделина Николова с „Религиозните символи в западното християнство от юнгианска перспектива“, д-р Веселин Босаков с „Философия и политика на мултикултурализма“, д-р Радосвета Хубанчева с „Херменевтична антропология и религиозни символи във философската рефлексия на Пол Рикър“.

УниБИТ: Жоржета Назърска и Светла Шапкарова с „Религиозни символи и религиозност на православните българи (средата на XX - началото на XXI в.)“, Шапкарова с „Кръстът като символ на християнската вяра или послание за ниска религиозна култура“.

ЮЗУ „Неофит Рилски“: с участници Георги Донев и Вяра Николова.

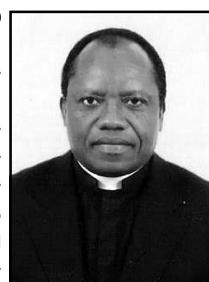
Приветствие бе отправено от страна на Дирекцията по вероизповеданията на МС на РБ и от фондация „Аденауер“, както и от академик Стефан Воденичаров - председател на БАН.

Отец Петко ВЪЛОВ

Нов съветник в Апостолическата нунциатура в България

Монс. Муанкембе Баудуин Биайла

Роден е вLuambo на 24 ноември 1953 г. След основното образование в родния си град изучава философия и богословие в съответните големи семинари в Кабве, Мбуджи Майи и Кананга в Демократична република Конго.

нично право към същия университет. Влиза в дипломатическата служба на Светия престол на 1 юли 1987 г. и работи последователно в папските представителства в Пакистан (1987-1990), в Никарагуа (1990-1993), в Сиера Леоне заедно с Либерия, Гвинея-Конакри и Гамбия (1993-1997), в Исламска република Иран (1997-2001), в Бряг на слоновата кост (2001-2004), в Южна Африка (2004-2006), в Шри Lanka (2006-2010), в Румъния (2010-2016) и сега в България - от 8 октомври 2016 г.

Почетен прелат на Негово светейшество от ноември 1998 г.

Знае италиански, английски, испански и френски език.

Чудото на един обикновен живот

От стр. 1

вена дейност прави чудеса - изцерява болни и недъгави, връща мъртви люде към живот тогава, когато техните близки искрено са вярвали в Бог.

В богословската наука учени хора са написали тонове книги за сътворението на живота и неговото развитие. А Библията ни дава възможност да опознаем света в неговото минало, настояще и бъдеще... Така че аз съм много дребен човек, за да коментирам фундамента на християнската религия. Моето отношение е точно към чудесата, които стават в съвременния свят, които не виждаме или не искаме да видим.

Ще отразя някои важни моменти от моя живот.

1. Аз съм единствено дете в семейството. Бил съм много болни, без изгледи за оцеляване. Но родителите ми са вярвали в Бог, че Той ще ми помогне и чудото става. На третата година съм проходил.

И от този момент започвам бурно да се развивам, в резултат на което изпреварвам физически моите връстници.

2. Като юноша бях много палав. Извършвах неразумни постылки - къпане в непозволени води и кладенци. Сиреч бил съм на крачка от tragedията. Но по Божия воля съм оцелял.

3. Като прогимназиален ученик по време на вършитбата, полегнал на купа отвято зърно, си мечтаех да стана офицер, да създам голямо семейство - нещо характерно за детската фантазия.

4. След завършване на гим-

назия ми предстоише военна служба. С моите приятели минахме през военна комисия и очаквахме повиквателни заповеди. След повиквателната заповед дойде първото разочарование в живота ми. Моите приятели постъпиха в ШЗО (Школа за запасни офицери), а аз - войник в V дивизионен артилерийски полк в Русе заради религиозната принадлежност на родителите ми. В общината ми бяха изготвили следната характеристика:

„Младежът Димитър Атанасов Данаков е много добро момче. Ученолюбив, трудолюбив, няма порочни наклонности. Ползва се с авторитет и уважение в селото. Активен член и учредител на младежкото движение. Ударник в бригадирското движение. Има завършено средно образование.“

Но следва тенденциозно заключение: „Младежът произхожда от католическо семейство, а дядо му е завършил „Роберт колеж“ в гр. Одрин. Неподходящ за кадър на БНА“.

И така е сринато бъдещето на един млад човек.

5. В поделението, в което

На стр. 5

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор свещеник Благовест Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин planina“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

2
ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1516)
ноември 2016 г.

Католически свят

Италия. Епископската конференция на Католическата църква в Италия е дарила 200 хиляди евро за пострадалите от земетресенията в страната през август т.г.

+ + + Католическата църква в Италия се е обрънала с настоятелен призив към Европейския съюз заради „тежката ситуация, която Италия преживява при мигрантската криза, час по-скоро бежанците да се разпределят в съответните държави“.

+ + + Италианските медии съобщават, че за пореден път съсирената кръв на свети Януарий (Сан Дженоаро, 272-305) се е втечнила и богомолците в препълнената катедрала са посрещали това чудо със ставане на крака и аплодисменти. Съсираната кръв на мъченика и покровителя на Неапол свети Януарий се съхранява в стъклена ампула и три пъти годишно се втечнява: на 19 септември - празника на светаца, първата събота на май и на 16 декември - възпоменателен ден - предупреждение пред изригването на Везувий през 1631 г. Ако втечняването на кръвта не стане на тези дати, неаполитанците го смятат за лоша поличба.

+++ Всекидневникът „La Repubblica“ публикува сензационна новина: две монахини францисканки - 44-годишната италианка Федерика и 40-годишната американка Изабел, са склучили единополов брак в Торино. Двете вече бивши монахини са заявили пред вестника, че са се запознали при едно пътуване в Гвинея Бисау и след като са участвали в парад на хомосексуалисти, са решили да се свържат законно за съвместно съжителство. Италия е една от държавите в Европейския съюз, където е узаконен бракът между единополови двойки.

Австрия. През септември т.г. епископът на Линц е ръкоположил шестима свещеници ѹезуити: Маркус Дрехер (41), Щефан Хофман (38), Симон Лохбурнер (33) - австрийци, и Марко Хубриг (35), Мартин Ридер (36) и Роберт Дайнхамер (39) - германци.

+ + + В манастира „Свети Августин“ в гр. Клостенбург се подготвят преподаватели за католическите университети и колежи по света. Наскоро са приети трима послушници, които се подготвят за тази работа. Общо в манастира живеят и се обучават над 50 монаси.

Аржентина. Католически свещеник в Аржентина е по-редната жертва на наркотрафиканти и търговци на дрога. В гр. Флорида, провинция Тукуман, е открит убит отец Хуан Вироче - енорийски свещеник в града. Той е заплашван постоянно заради острата му критика срещу наркобосовете, като се предполага, че те са го ликвидирали.

+ + + Чилийският посланик при Светия престол Мариано Фернандес е заявил пред агенция Фидес, че е говорил с папа Франциск, който му е казал, че възнамерява скоро да посети т.нр. Южен конус - трите държави Аржентина, Уругвай и Чили. Тези страни е посетил и папа Иоан-Павел II през 1987 г.

Германия. На 24 септември т.г. в катедралата във Вюрцбург префектът на Конгрегаци-

ята за делата на светците кардинал Анджело Амато е пропъзгласил за блажен отец Енгелмар Унцайтиг (1911-1945). Заради защита на евреите през 1941 г. той е арестуван от Гестапо, измъчван, въдворен в лагера Дааху, където заварва 2800 свещеници, помага на заболелите от тиф, той самият се заразява и умира през 1945 г.

+ + + През 2015 г. епархията в Кьолн е получила като данък от миляните си над 3.6 милиарда евро и засега е най-богата архиепископия в Германия.

+ + + Предстоятелят на катедралата в Кьолн отец Герд Бахнер за пореден път е апелирал чрез медиите откраднатата кръвна реликва на папа Йоан-Павел II да бъде върната в катедралата.

Бразилия. По данни на католическата информационна агенция Фидес според броя на кръщаванията католиците в Бразилия наброяват 171 милиона и страната се нарежда на първо място в света по брой на католици.

Мексико. В мексиканската провинция Мичоакан са открити телата на четири семинаристи и трима свещеници, които по всяка вероятност са убити от наркобосове, които винят в тази провинция.

Венецуела. Папа Франциск е апелирал към правителството и опозиционните лидери в страната да намерят път за диалог и помирение, като им е заявил, че издига в кардиналски сан архиепископа на Мерида Балтасар Енрике Кардосо, когото и двете страни приемат за посредник.

Словакия. В катедралата „Свети Мартин“ в Братислава е отслужена тържествена литургия по случай 80 години от основаването на католическия факултет „Св. св. Кирил и Методий“ при братиславския университет „Коменски“. Досега факултета са завършили над 2800 свещеници и 3200 миляни.

Пакистан. Въпреки многобройните протести от целия християнски свят и настоявания да бъде помилвана и освободена християнката Асия Бими, тя лежи вече четири години в пакистански затвор и чака изпълнение на смъртна присъда. Присъдата е за „богохулство и опетняване на пророка Мухамед“. Папа Франциск също е апелирал за помилване и Върховният съд ще изслуша относно д-р Асия; очаква се тя да бъде освободена. Нейният адвокат отрича тези обвинения, а самата тя заявява, че това са клевети и не се признава за виновна.

САЩ. На 104-годишна възраст е починал най-възрастният епископ в света Лео Герети. 27 години той е бил енорист в афроамериканска енория, а от 1969 г. до 1986 г. е архиепископ на Нюарк, Ню Джърси.

Полша. По време на срещата на папа Франциск с младежите в Краков през август т.г. германската автомобилна компания „Фолксваген“ дарява папата с три автомобила, които да използва през цялото време в Полша. И трите луксозни коли „Голф“ носят табела с буквата „K“ (Краков) - K1, K2 и K3. След приключване на срещата папата предложил трите коли на благотворителната организация „Каритас“ при архиепископията на Краков, за да ги продаде на търг. При проведенния таен търг неизвестен купувач е броил сумата от 60 хиляди евро за трите коли. От своя страна полската „Каритас“ да-

рила цялата сума на подвижна клиника в Ливан, която обслужва жертви от сирийската война.

Ватикан. Вътрешният министър на Ватикан архиепископ Анджело Бечу пръв е съобщил на папа Франциск за „бракосъчетанието“ на двете бивши монахини. Светият отец е изразил голямото си съжаление и „личето му добри мрачен и печален израз“. Между двамата се е провел кратък разговор, свързан с това „сензационно събитие“. Папа Франциск се е съгласил да не коментира.

+ + + Светият престол и Ватикан активно се интересуват и се намесват във външната политика на Европейския съюз. Външният министър на Ватикан архиепископ Пол Галагер е посетил Германия, за да участва в среща по актуалните въпроси - сигурността на Европейския съюз, мигрантската криза и украинската криза. Срещата се е състояла в германския град Потсдам между външните министри на държавите от Европейския съюз. Архиепископ Галагер е посетил Бундестага в Берлин, разговарял е с председателя на Комисията по външна политика Норберт Ръйтген. Посетил е също Музея за исламско изкуство - уреден от иракски и сирийски бежанци, разговарял е и с директора на музея Щефан Вебер. Архиепископът е бил и в апостолическа нунциатура в Берлин, където подробно е разговарял с председателя на епископската конференция кардинал Райнхард Маркс и с други нейни членове относно бежанците, положението на Католическата църква в различните провинции на Германия, както и за отношенията на Светия престол и Ватикан с Германия.

+ + + Папа Франциск е приел на частна аудиенция над 1000 германци - младежи и девойки под 30-годишна възраст, от източните германски провинции. Групата е била съставена от 50% католици и 50% протестанти; техни ръководители са били католическият епископ на Магдебург Герхард Вайге и г-жа Илзе Юнкерман - протестантски епископ на Германия. Към групата се е присъединил и посланикът на Германия към Светия престол г-жа Анете Ша-

ван. Разговорите са преминали в задушевна атмосфера на немски език. От 82-милионното население на Германия над 25 милиона са католици, а протестантите са над 23 милиона.

+ + + Светият отец е приел на аудиенция стотици глухонеми на молитвата Ангел Господен в Дена на глухонемите - последната неделя на септември. С помощта на монахиня, която е правила жестомимичен превод, папа Франциск е казал пред глухонемите, че и те са активно общество в нашия живот, че и те са наши братя, че и те са Божии чеда. Цялата литургия е била проследена с голямо внимание и накрая глухонемите са благодарили на папата с бурни ръкопляскания.

+ + + По случай Новата година на евреите (Рош а Шана) - 3-4 октомври, и празника на помирението (Йом Кипур) - 11-12 октомври, папа Франциск е изпратил писмо послание до аржентинския равин Абрахам Скорка. Двамата се знайат от Аржентина като приятели и папата се е обрънал към равина с думите „Скъпи приятелю“, като го поздравил за празниците и помогнал цялата еврейска общност да се моли за него. На 3 октомври след 48-часово честване започва Новата година за евреите; тяхното летоброене от сътворението на света е 5777 година.

+ + + Римският епископ е приел на частна аудиенция англиканския примас Джъстин Уелби заедно с официална делегация, съставена от 36 католически и англикански епископи от 19 страни. Срещата е по случай 50-годишнината от началото на диалога между католици и англикани. След разговорите цялата делегация е присъствала на тържествена служба в римската черква „Сан Грегорио ал Челио“, съпроводена от хора на Сикстинската капела и от катедралния хор на Кентървъри.

+ + + Папата е приел на частна аудиенция бившия президент на Аржентина Карлос Менем (86), придружен от дъщеря си Зулема и правнучки. Срещата е преминала много сърдечно в продължение на повече от час във ватиканския дом „Света Марта“. Менем е прези-

дент на Аржентина от 1989 г. до 1999 г. Тема на разговорите са били състоянието на Аржентина, засегнат е бил и „болният“ въпрос на папа Франциск - неговият любим отбор „Сан Лоренцо“. Менем е пожелал час по-скоро папа Франциск да посети страната, където „цяла Аржентина с трепет го очаква“. Накрая Менем е подарил на папата аржентинско вино, а дъщеря му - фина статуя.

+ + + На 16 октомври т.г. папа Франциск провъзгласи шестима мъже и една жена за светци на площад „Свети Петър“. Между канонизираните е и момче мексиканче - мъченик на 14-годишна възраст (1913-1928). Другите светци са: монахът Саломон Леклерк (1745-1792) - Франция, епископ Мануел Гонсалес (1877-1940) - Испания, отец Лудовико Павони (1784-1849) - Италия, отец Алфонсо Мария Фуско (1839-1910) - Италия, отец Хосе Габриел Брохеро (1840-1914) - Аржентина, и монахинята кармилитка Елизавета на Пресвета Троица (1880-1906) - Франция. 14-годишното мексиканско мъчениче мъченик Хосе Санчес дел Рио е арестуван от правителствени войници, които го карат да се откаже от вярата си, дори обесват пред него негов познат католик. Малкият Хосе се моли с броеница в ръце и пее религиозни песни. На 10 февруари 1928 г. след мъчения го събуват бос и го принуждават да върви върху сол; той припада. Войниците го застрелят и го хвърлят в гроба. През февруари т.г. папа Франциск се среща в Мексико с едно седемгодишно момиче, което се молело за застъпничеството на Хосе Санчес и напълно оздравяло от коварна болест.

+ + + Светият отец е обявил на генерална аудиенция че „следващият епископски синод ще се проведе през октомври 2018 г. във Ватикан под motto „Младежта, вярата и призванието“. След двата синода за брака и семейството сега е ред на младежта - „какви животиски перспективи ще предложим на бъдещите поколения; това е основният въпрос на наше време“.

**Рубриката води
Петър КОЧУМОВ**

Новият президент на Филипините е в конфликт с католическите епископи

На 30 юни т.г. новият президент на Филипините Родриго Дутерте се закле пред конституцията и обеща да бъде „силният човек“ и да се бори срещу „престъпността и да прочиства обществото“. И направи първата стъпка - призова час по-скоро да се възвърне смъртното наказание, което бе отменено през 2006 г. от президентката Глория Ароий. Цялата демократична общественост в страната и католическите епископи незабавно протестираха остро. 71-годишният президент заподозря епископите в тази инициатива и грубо ги нападна с неприлични и непристойни думи. Последва и по-шокираща изява на президента - предложи тленните останки на бившия президент и диктатор на Филипините Фердинанд Маркос, погребан през 1989 г., да се преместят в гробницата на „Героите на страната“. Спонсори на протести заляха цялата страна. Президентът отново остро нападна епископите с още по-непристойни думи и обиди и неизбежният конфликт настъпи.

Дутерте е заподозрян и обвиняван в явни дик-

таторски стремежи, остри критики вече се отправят - не без основание - и към личния му плейбойски и разгулен живот. Разведен е с първата си съпруга - стюардесата от немско-американски произход Елизабет Цимерман, от която има три деца. С настоящата си партньорка Хонейлет Авансеня има 12-годишна дъщеря. Все още се смята за герой и ухажор в дамския свят. Един от синовете му се жени за мюсюлмани. Четири от осемте му внуци са мюсюлмани.

Родриго Дутерте е израснал в католическо семейство, „вярва в Бог“, но религията е „частен проблем и няма място в политиката“. Той заявява: „Ако спазвах Десетте Божи заповеди и слушах свещениците, нямаше нищо добро да постигна в живота си“. Последното настяло желание на Дутерте е да бъде принесен на частна аудиенция от папа Франциск, дълбоко да се извини и папата да му прости за нанесените обиди и нападки към Католическата църква, епископите и свещениците.

Петър КОЧУМОВ, по „Kathpress“

(Продължава от миналия брой)

Според този документ от Кумран за рода, към който принадлежи Захарий - Авиевият род (осми от 24-те рода, описани в Първа книга Паралипоменон 24, 10), второто дежурство се пада в седмицата от 24 до 30 на осмия еврейски месец - мархесван - или при нас приблизително септември - октомври. Така че датата 23 септември, а оттам и останалите могат да се окажат (според библиста Tommaso Federici, „Risuscito Cristo“, Palermo, 1996, p.1105) исторически, а не само идеологически определени.

Важността на Кръстителя в Константинополската традиция е подчертана и от литургията, която го споменава веднага след кръста Господен, както и от всеки вторник на седмицата, молитвено посветен на Йоан Предтеча, след понеделника, отреден за небесните войнства - ангелите. В иконографията Кръстителят е представен често с ангелски криле, олицетворявайки текста от Лука (7, 27), където се казва: „Този е, за когото е писано: „ето, Аз изпращам пред лицето Ти Моя Ангел, който ще пригответи Твоя път пред Тебе“ (цитирати пророк Малахия, 3, 1), а в иконата „Деисиз“ (като част от иконографията на Страшния съд) Йоан е видян като молитвен застъпник и олицетворение на Божия народ от Стария завет в молитвен жест на преклонение подобно на Дева Мария, събитието на Църквата на новия Божи народ, също в реверанс спрямо Христос, Праведния съдия, седнал на трон в центъра на композицията.

Бих искал да се върна накратко и върху друг един паралел - този между цар Ирод и Пилат Понтийски, двамата съдници в успоредното разглеждане на Христос и Йоан. Макар и Ирод формално да не е езичник, то с извърше-

ните от него убийства и аморалност, осъдена от закона израилев, той става наравно с езичник, ако не и по-долу. В личен план и двамата тирани не бяха злонамерени към жертвите си, и на двамата гласът на съвестта и разумът говореха в тяхна полза.

Ирод смяташе Йоан за мъж праведен и свят и много неща вършеше по неговите думи. Пилат също разбираще, че Иисус е обвинен несправедливо, от човешка завист. Жената на Пилат пък ще го съветва да не прави нищо лошо на този праведник. Но и двамата владетели ще се поддадат на тълпата, на тъществието си, на желанието да спечелят благоволението на множеството. Как-

вписват думите на пророк Исаия (53, 7-8), които свещеникът, отслужващ литургията, произнася по време на проскомидията, изрязвайки Агнеша: „Той бе измъчван, но страдаше доброволно и уста Си не отваряше; като овца биде Той заведен на клане, и както агне пред стригачите си е безгласно, така и Той не отваряше уста Си. От затвор и съд Той биде грабнат, но рода Му кой ще обясни? Защото Той бе изтъръгнат от земята на живите; за престъплението на Моя народ претърпя смърт“. Ако Йоан умре ради греха на Ирод, то след него Христос ще умре заради греха на всеки от нас. Кръщавайки го във водите на река Йордан, Йоан ще предизоб-

рази и символично предвари истинското Христово кръщение, което ще се консумира на Кръста чрез кръвта, пролята за мнозина. Ако Иисус е Женитъх (Nymphios), Който чрез кръвта Си на Кръста изпира (избелва) от петната на греха венчалната снежно бяла дреха на Своята невеста Църквата, подготвяйки я та-ка за мистичното венчание на неопетнения съюз там, в отвъдното, във вечното общение с Бог, за Йоан можем да кажем, че Той е пратеният, предтечата, приятелят (Paranymphios) на жениха Христос, подготвящ пътя Му, свидетелстващ за идващата светлина (Йоан 1, 6-8) и сочещ към Него с думите „Ето Агнеша Божий, Който взима

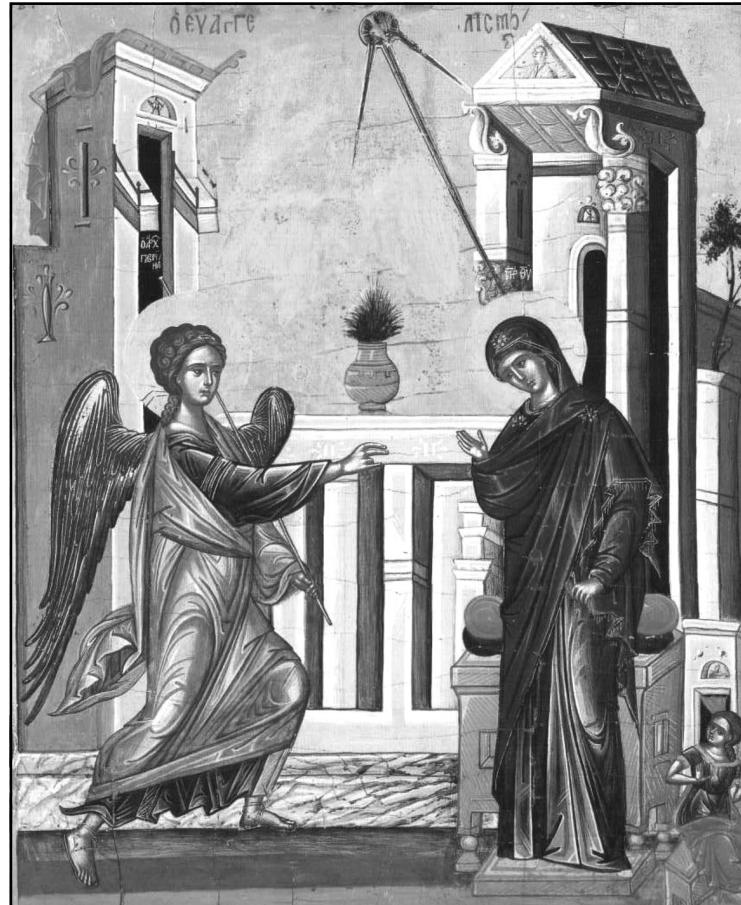
върху Си греха на света“ (Йоан 1, 29) дотогава, докато Божият син не изпълни цялото пространство, ставайки един ден в отвъдното „Всичко във всички“. Тогава в пълнотата по-малкият по величие, но все пак влязъл в Царството небесно, ще бъде по-голям и от Йоан, най-великия между родените от жена смъртни хора, нуждаещи се все още от спасение.

В подкрепа на твърдение то ето и някои богослужебни текстове. Из паримиета, която се чете на трети час в навечерието на Богоявление: „Да бъдат греховете ви и като багрено, като сняг ще избеля; да бъдат червени и като пурпур, като вълна ще избеля“ (Исаия 1, 18). Из паримиите на вечерната в навечерието на Богоявление в четвърта книга на Царствата (2, 14) четем за Елисей, който, удрайки с кожуха на Илия по водите на река Йордан, те се разделят на две и той преминава. Това е преобраз на Христос, Който чрез Кръста като по мост ще премине от смъртта към живота, извършвайки избавлението от греха. Пак там, но в гл. 5, 9-14, четем за Елисей, който казва на Нееман да се потопи седем пъти във водите на Йордан, за да бъде изцерен от проказата, както и става. Иисус ни обновява, очиства от греховете ни на Кръста, за да бъдем спасени. Видян е и прочитът на Йордановото кръщение като преобраз на кръщението на Христовия кръст. Сам Иисус ще нарече „кръщение“ кръстната Си саможертва. „С кръщение трябва да Се кръсти, и колко ми е мъка, докато се свърши това!“ (Лк. 12, 50). И пак: „Можете ли да пияте чашата, която Аз пия, и да се кръстите с кръщението, с което Аз се кръщавам?“ (Мк. 10, 38). Йоан е кумът, свидетелят на Божествения жених, Който идва за венчавката на кръста. Кръщението, извършено от Йоан, е така също банията, ритуалното измиване, подготвящо венчанието с Невестата (Църквата, изкупеното човечество), на което е посветен от Светия Дух.

Отец Петко ВЪЛЛОВ

Образи и първообрази на Христовата смърт и възкресение

„Благовещение“
Манастир „Свети Дионисий“,
Атон, Гърция, 1547 г.

4 ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1516)
ноември 2016 г.

Милосърдието - среща между нищетата на човека и щедростта на Бог

От стр. 1

милосърдието, т.е. да бъдем преобразени от присъствието на Иисус Христос в нас.

Християнството се основава на принципа, че Бог е милосърдие, че Той толкова обича човека, та стана един човек и ставайки човек, подари отново живот на човека.

Ние достигаме до извода, че Иисус ни спаси на Кръста, но чрез тайната на Въплъщението: „И Словото стана плът, и живя между нас“ (Ин. 1, 14), се осъществи реципрочното приемане - човек прие Бог и Бог даде гостоприемство на човека. Чрез взаимното приемане драмата на единния преминава в другия и обратно - ето как чрез Въплъщението Бог ни подари Своя живот на Кръста. Когато аз обичам силно една личност и съм привързан към

нея, правя всичко за нейно добро. Бог е толкова привързан към човека, че чрез Въплъщението прие реалността на човешката история и му подари Своята Божествена история: ето Кръста!

**Мистицизъмът
през Средновековието**
Четирибукието ЯХВЕ от мадиамския си корен означава „духам, вдъхвам“ и този глагол ни отпраща към момента, когато Бог създаде човека (срв. Бт. 2, 7). Възкръсналият създава новия човек, като му вдъхва Свети Дух: „... духна и им каза: приемете Духа Светаго“ (Ин. 20, 22). Човекът живее, ако дишаш; основанието за живот е Божието вдъхване.

Средновековните мистици са го разбрали много добре. Началото го полага свети Бернард от Клерво (1090-1153), от

когото се ражда набожността към Пресвято Сърце Иисусово - човечеството, обичащо Бог, набожност, която после се доразвива чрез света Маргарита Мария Алакок, образувайки един свят, свързан с духовното, с мистичното.

Папа Бенедикт XVI написа енцикликите Deus caritas est, Spe salvi, Caritas in veritate и Lumen fidei (довършена от папа Франциск), в които отношението ни с Бог намира място в сърцето. Да си припомним образа, който папа Франциск взема от Гулиелмо от Сен Тиери (1085-1148), който като коментира стих от Песен на песните, където любимият казва на любимата „имаш очи гъльзови“, обяснява, че разумната вяра и любовта едновременно стават едно само око - като на цикlop, т.е. разум, одухотворен

от едно осветено сърце (срв. Lumen fidei, 27).

С тази визия можем да навлезембавно в красотата на милосърдието, което е характеристика на спасителното събитие: „Бог толко обикна света, че отдале Своя Единороден Син“ (Ин. 3, 16); „... понеже бе възлюбил Своите, които бяха в света, Той ги възлюби докрай“ (13, 1). Думата милосърдие е центърът на евангелизацията - още с първите редове на булата за честване на Извънредната юбилейна година на милосърдието става ясно, че днес трябва да се даде нов образ на Бог и че милосърдието трябва да бъде в служба на евангелизацията.

Когато се говори за милосърдие, може да се изпадне в „милосърничество“, т.е. да се мисли за едно великото оправдение, но това не е сериозно не-

що, това е начин да се обезценят милосърдието. Бог обича свободата на човека и следователно милосърдието или съществува и от наша страна, или въобще го няма, т.е. ние самите не раздвижим ли сърцето си - нищо няма да се получи.

Иисус в Гетсиманската градина се оставя да бъде арестуван, дори нещо повече - в Евангелието според Йоан отива при тези, които ще Го арестуват. Бидейки Той наистина човек, обича свободата на човеците, ето защо приема смъртта и възкръсва според плана на Отец. Човекът по пътя на историята, изправен пред милосърдието, трябва да намери пълната си свобода, но също и дълбокия смисъл на отговорността.

Отец Антонио ДОНГИ
(Следва)

Енория Трънчовица празнува

На 1 октомври енорията в село Трънчовица към Никополската епархия отпразнува храмовия празник „Свети Архангел Михаил“.

Тържествената литургия бе отслужена от 11 ч. от епископ Петко Христов в съслужение с отец Валтер от Русе, отец Паоло от Белене, отец Йосиф Йонков и отец Салваторе от Ореш, отец Патрик от Свищов, отец Стражил от Велико Търново, отец Венцислав от Плевен, отец Ремо от с. Малчика; на олтара бе и дякон Владко Томич. Участието на тези свещеници в църковното тържество е израз на уважение и силна сърдечна подкрепа към енорийския свещеник Стефан Калапиш.

Енория Трънчовица според съхранените документи официално датира от 1622 г. с първи енорийски свещеник Петър Буди и вече няколко столетия има своята важна роля в епархиите. Тя е първото седалище на първия епископ на Никополската католическа епархия архиепископ Филип Станиславов (1648 г.). Тя е първата енория в Бълга-

рия, в която идват да служат мисионери от конгрегацията на пасионистите (1782 г.). Първият епископ пасионист на Никополската епархия Франческо Ферер е енорийски свещеник в Трънчовица (1805 г.).

Летописът на черквата ни напомня за служилите духовници в Трънчовица - над 60 свещеници, от които 31 са енористи, а останалите - помощници. Между тях е и настоящият епископ Петко Христов, оглавявал енорията от 1986 до 1992 г., служил шест години в двете черкви.

Настоящият енорист Стефан Калапиш пое енорията от 1 септември 2006 г. и вече десет години всеотдайно и упорито служи и печели доверието на вървящите в селото. Той съумя и да осигури средства за основен ремонт на храма, пълно фасадно саниране и цялостно вътрешно освежаване. Негово дело е новият съвременно обзаведен енорийски дом. С направеното отец Стефан се нареджа между своите предшественици като отец Пицканела,

отец Рихард, отец Евгени Валенте, построил тази черква през 1874 г., както и високата каменна камбанария - гордостта на Трънчовица.

Празникът в Трънчовица събра вървящи не само от селото и енориите от епархиите, но и от цялата страна. Тържествената литургия премина с чувство на радост, с песни, проповеди, срещи, поздравления. Активното участие на младежа Детелин Кирчев със синтезатор в дует с гостенка от Белене създадоха прекрасна хармония - проповед и хорово пеене.

След края на литургията енорийският свещеник отец Стефан покани присъстващите на скромна почерпка, осигурена със спомоществователството на земеделски кооперации и частни производители.

А в центъра на селото, на площада с червената керамична настипка, звучаха музика, висок говор и детска гълчава. Хората се веселяха. Селото празнува.

Никола КАРАДЖОВ,
с. Трънчовица

Чудото на един обикновен живот

От стр. 2

постъпих на служба, ме заложиха в школа за подофицери. Бях много старателен и с изявени строеви качества. След година завършил школата. Същата година излезе заповед на МНО, според която завършилите сержантски училища да се допускат с предимство да кандидатстват във военните училища. Кандидатствах и бях приет в артилерийското училище в Шумен. За мен това бе чудо свише. Бях курсант с възможност да стана офицер.

След завършване на военното училище през 1951 г. ми бе присвоено офицерско звание младши лейтенант. По време на отпуката моите съселяни виждаха един напет артилерийски офицер. Едни ми се радваха, а други ми завиждаха, особено общинари. След завръщането от отпуск се представих в поделението и така започна моята военна кариера.

6. Една от младежките ми мечти бе създаване на семейство. И ето, дойде времето да мисля по този въпрос. Но създавах много добре, че това е голяма отговорност. И особено появата на децата, тяхното отглеждане и възпитание.

Нашето поделение имаше склучено шефство със завод „Сила“ - Ямбол; младежките организации на двете структури организираха много често срещи за забави и развлечения. На една такава среща влизаме с моя приятел в залата в момент, в който се раздават номера за танц. В един момент погледът ми се спря на една миловидна и красива девойка; интересно е това, че и тя ме забеляза. Поканиха я на танц и това бе моето първо познаване с Мария Георгиева Аврамова. Това бе любов от пръв поглед. Заради динамиката на войсковия живот ние се разделихме за кратко време. Но бяхме толкова влюбени, че не можехе никой и никак да ни раздели. На 8 ноември 1952 г., Димитровден, склучихме брак по гражданс

ки ритуал.

7. За нас, младото семейство Данакови, клетвата за вярност „...докато смъртта ни раздели“, бе свещена и ненарушима. Първоначално започнахме да градим семейството си с помощта на нейните родители, които ни приеха да живеем временно при тях. Тези мили хора ни създадоха условия в съружеска вярност да създадем живот и да бъдем негови защитници. Това благоприятно начало на нашия живот бе дар от Бог. Ние с Мария и двамата работехме и бяхме много щастливи. Моята военна кариера се развива във възходяща линия.

А. Родиха ни се две красиви момиченца - Диана и Нина - като ангелчета. Това беше върховна радост. В отглеждането помагаха и нейните родители. Децата ни бяха трудолюбиви, ученолюбиви и успяха в живота. Създадоха семейства - Диана в Ямбол, а Нина в Пловдив. Бог ги дари с по две деца: Диана - с Васил и Мая; Нина с Васил и Димитър. Ние с моята съпруга бяхме най-щастливите баба и дядо.

Б. Внуките ни растяха успешно и се развиваха в науката. Получиха професионална реализация. О, чудо, от нашето семейство се появила още семейства на деца и внучи. Божията милост няма граници! Появиха се правнуци: от първия внук Васил - Иван и Дида; от втория внук Васил - Георги. Ние сме заобиколени от деца, внучи и правнуци. Обичаме се и живеем щастливо.

В. Моята работа беше много динамична - учебни заведения, занятия, учения, маневри, лагери, пуск на ракети. Освен това службата ми бе свързана със сложна бойна техника и обучение на личен състав. Отговорността за поддържане на техниката е голяма, но тя може да бъде ремонтирана или подменена. Но отговорността за личния състав бе още по-голяма, защото приемах всяка година 18-годишни младежки, които трябваше да

На стр. 8

С дръзвение и любов към класиката

Само след две седмици камерният оркестър „Класика“ ще отпразнува своя четвърти рожден ден. На 10 ноември 2012 г. за първи път оркестърът се представя пред столичната публика. Създателка на оркестъра е известната българска флейтистка Румяна Петрова, която има дългогодишен концертен стаж и множество международни награди. На сърдечната покана на госпожа Петрова откливат някои от колегите ѝ, както и диригентът Светослав Лазаров - талантлив и изявен музикант. В оркестровия състав освен познатите колеги, отлични музиканти, с които ос-

нователката е работила, влизаат и млади хора. Сред изтъкнатите участници в оркестъра са цигуларката Мария-Румяна Лиркова, виолинистката и цигуларка Нарине Варданян, пианистката Богдана Попова и др.

Една от скорошните прояви на оркестъра бе концертът в католическата конкatedrala „Свети Йосиф“ в София. Гостолистите в концерта бяха Божидар Братоев - цигулар, музикален директор, солист и концертмайстор в камерен оркестър в Тулуз, водач на класиран квинтет в „Про Арте“ от Монте Карло, участник в камерен ансамбъл „Артис“ - Монако, и професор в академията „Принц Рене III“ в Монако, и цигуларят Матиас Щайнер от Швейцария.

В програмата бяха включени творби от бароковата и романтичната епоха. Във всички творби се изявиха солисти.

Две съчинения на Й. С. Бах очертаха като в рамка началото и края на концерта - програмата започна с втора част от концерт за ченбало на Бах със солистка Майя Райкова, а завърши с четвърти Бранденбургски концерт. Солисти в тази програма творба бяха Румяна Петрова и Венцеслав Киндалов - флейтиста, Божидар Братоев - цигулка, и Богдана Попова - пиано. С блестяща виртуозност и прецизност четириимата солисти и оркестърът разгърнаха тоновото богатство на Баховата творба и тя прозвуча завладяващо. Двамата флейтисти се представиха с още две произведения: Р. Петрова - с андante в до мажор от Моцарт, а В. Киндалов - с аллегро из концерт в ре мажор на Вивалди - „Птичката“. Изяществото и лекотата на Моцартовата пиемса и превъзходното пресъздаване на птичите трели в концерта на Ви-

валди очароваха публиката.

Незабравимо остана и изпълнението на Б. Братоев на прочутото Адажио на Албинони в преработка на О. Респиги и с акомпанимент на Б. Попова. Благодарение на концертния си опит във френски творби на нашият гост намери най-точното звуково-акустично съотношение при изпълнението си - той свиреше от балкона на катедралата с акомпанимент от мястото пред олтара. Ефектът бе поиздаден. Като ученик на прочутата българска цигуларка Дина Шнейдерман господин Братоев посвети изпълнението си на паметта на своята преподавателка и на певицата Матиа Пинкас - и двете починали през август тази година.

Още две барокови творби прозвучаха на концерта - Ларгото из „Зима“ от „Годишните времена“ на Вивалди - вирто-

зунто пресътворено от Н. Варданян, и соната № 1 за струнен оркестър от Корели.

Песента на Р. Щраус „Утро“ изпълни певицата Юлия Миланова заедно с М. Щайнер. Двамата с вецина предадоха романтичното „утринно“ насторение. Оркестърът изпълни и Багатела №1 от Дворжак - един славянски нюанс в концерта.

Творбите на Корели, Щраус и Дворжак от концертната програма бяха изпълнени в аранжимент на Румяна Петрова.

В заключение бихме искали да пожелаем на оркестър „Класика“ дълголетие и бъдещи големи творчески успехи. Желанието на всички ни е да свирят по-често в конкатегдrala „Свети Йосиф“ в София, а защо не и в католическите енории в провинцията.

Мая ПОПИВАНОВА

„Каритас“ - едно човешко семейство

Обръщение на епископ Петко Христов за Деня на „Каритас“

„Програмата на христианини - програмата на Добрия самарянин, програмата на Иисус - е „сърце, което вижда“. Това сърце вижда къде има нужда от любов и действа по съответния начин.“

Папа Бенедикт XVI,
Deus Caritas est, 31 (2005)

Всяка година неделата преди 13 ноември - деня на блажените мъченици Евгений, Камен, Павел и Йосафат, отбелзваме Деня на „Каритас“ с организиране на благотворителни дейности с цел набиране на средства в подкрепа на нуждаещи се хора.

Тази година Денят на „Каритас“, 6 ноември, преминава под мотото „Каритас“ - милосърдна любов за достоен живот“ и свидетелства Христовата любов чрез милосърдната дейност на „Каритас“ в подкрепа на бедните и уязвимите хора.

Като организация на Католическата църква „Каритас“ поставя в центъра на своето внимание хората от „периферията на света“, които живеят в бедност и в страдание и които се нуждаят от грижа и подкрепа. Множеството човешки трагедии, на които ставаме свидетели, предизвикват нашето състрадание и отговорност, продуктувана от християнската ни същност - на протегнатата ръка да отвърнем с отворени обятия. Уникалното съчетаване на професионализъм с християнско отношение към близния изграж-

да мостове между болката и живота с достойнство и прави Божията любов към човека и милосърдието между хората по-видими.

В този специален ден, който ни сплотява и ни кара да действаме като едно човешко семейство в името на свят, в който всеки човек ще може да живее с достойнство, искам да изразя признателността си към всички вас, които даряват Христовата любов и професионални грижи на бедните и уязвимите хора. Да благодаря на нашите дарители и партньори, които чрез съдействието, което ни оказват, спомагат за осъществяването на дейностите ни в подкрепа на хората в нужда. Благодаря ви за вашата всеотдайност!

Епископ Петко ХРИСТОВ,
президент на „Каритас
България“

Лична история

Не бях подготвена за самотата и обратите В живота

Опитвам се да се грижа за къщата, за прехраната и за здравето си, което е много трудно с пенсия от 260 лв. На месец лекарствата ми струват над 70 лв. и съм се научила да се справям с каквото ми остава. Срещите ми с медицинските сестри от Центъра за Домашни грижи на „Каритас“ в Малко Търново ми носят успокоение, радост и сигурност. Чакам ги с нетърпение, защото те облекчават болката ми - както физическата, така и

емоционалната. Дават ми сигурност, че всичко със здравето ми е наред за моята възраст. Те са част от моето семейство. Благодарение на тяхната съпричастност аз се справям с всекидневието си. Те ме вдъхновиха да погледна живота от друг ъгъл и да видя колко много неща има, за които си струва да се живее, и колко голямо семейство може да има една самотна жена на 76 години.

Лола МУНЕВА, 76-годишна

Може да подкрепите възрастните хора, като:
Дарите по банков път

Първа инвестиционна банка

IBAN: BG37 FINV 9150 12BG N08K MX, BIC: FINVBGSF

Основание за плащане: Възрастни хора

Титуляр на сметката: Каритас България

Изплатите SMS с текст DMS CARITAS на 17 777
на цена 1 лв. за всички мобилни оператори.

Станете постоянен месечен дарител с дарение от 2 лв.
или 5 лв. чрез SMS с текст DMS CARITAS
на номер 17 777 (за всички мобилни оператори).

За повече информация:

caritas@caritas.bg, tel. 02 944 18 58.

Благодарим ви, че помагате заедно на хората в нужда!

Кампания на „Каритас“

Близостта е в общуването

В духа на близостта и в противовес на отчуждението, за да припомним онези дребни истини, които ни осъществяват като ЧОВЕЦИ, реализираме благотворителната кампания „Близостта е в общуването“. Кампанията е в подкрепа на възрастни хора, страдащи от здравословни проблеми и имащи нужда от професионални грижи и наблюдение. За тях „Каритас“ реализира услугата „Домашни грижи“, благодарение на която над 360 възрастни хора получават нужните им здравни и социални грижи в удобно за тях място, където се чувстват най-спокойни - в техните домове.

Услугата „Домашни грижи на „Каритас“ се извършва от мобилни екипи от медицински сестри и социални помощници, които посещават възрастния човек в дома му и му предоставят грижите, от които се нуждае. Освен с професионални грижи медицинските сестри и социалните помощници на „Каритас“ помагат на възрастния човек с топлото си приятелско отношение към него, с което отнемат болката, разсейват самотата и осмичатят монотонните и нелеки дни на старостта му.

От 2002 г. са създадени

центрове на Домашни грижи на „Каритас“ в градовете Русе, София, Белене, Раковски, Пловдив, Малко Търново и в селата Житница и Бърдарски геран, като мобилните екипи на „Каритас“ предоставят комплексна медико-социална грижа и в още няколко населени места, намиращи се в близост до посочените градове и села.

Целта на кампанията „Близостта е в общуването“ е да напомни в забързаното ни всекидневие, когато рядко сечуваме с родителите си, бабите и дядовците си, че най-ценни-

то е общуването лице в лице. Първо с близките, после с възрастната самотна съседка, покрай която профучаваме, без дори да я забележим, и така до отваряне на мисълта за безпомощния възрастен човек по принцип.

Искаме да върнем във фокуса на вниманието възрастния човек и да събудим милосърдие към него у младите и у хората в зряла възраст. И с това да покажем на възрастните хора, че не са сами и че са грижа и мисъл за някого. Да им помогнем да изживеят стаприните си достойно. Както и да припомним на себе си, които все още старостта не е прелиаскала в обятията си, че преди всичко и най-вече сме ЧОВЕЦИ.

Бъдете част от нашата кауза! Нека помогнем на възрастните хора да изживеят стаприните си достойно. В грижа и обич.

Близостта е в общуването!

Помогни на възрастен човек да получи грижа и разбирае в своя дом!

Стане постоянен месечен дарител с дарение от 2 лв. или 5 лв., чрез SMS с текст DMS CARITAS на номер 17 777 (за всички мобилни оператори).

www.homecare.caritas.bg

„Каритас“ в България

Децата на пет бежански семейства получиха по един компютър благодарение на инициативата „Дари добро - нов живот за старите компютри“. Бежанските семейства посещават консултивния център „Света Анна“ към „Каритас“ - София. Децата са на възраст между 4 и 8 години и посещават български училища. На компютрите е записана огромна библиотека с учебни детски игри, песни, филми и други материали, забавни за децата, които са на български език и целят да ги подпомогнат в тяхното образование.

На 11 октомври 2016 г. Центърът за деца и младежи с увреждания „Благовещение“ към „Каритас“ - София, организира Ден на отворени

те врати. Под звуците на формация „ДжазTeT“ гостите, приятелите, децата и младежите от центъра „общуваха без маски“ за живота във и извън центъра, за хората, които помагат, и за още много други интересни теми от заобикалящото им всекидневие.

*
На 19 октомври 2016 г. в гр. Раковски се проведе базово обучение, предназначено за новите сътрудници на „Каритас“ - гр. Раковски. Обучението се реализира в рамките на Училище на „Каритас“ и има за цел да запознае сътрудниците с основни теми, свързани с визията, мисията, ценностите, структурата и педагогическата роля на „Каритас“.

*
На 28 октомври 2016 г. в енория „Дева Мария от Фатима“, Плевен, се проведе форум на тема „Възможности и предизвикателства за развитие на социално предпринемачество/предприятие“. Форумът бе организиран от „Каритас България“ и събра на едно място представители на католическата общност в България, които обсъдиха необходимостта, начините и възможностите за развитие на социално предприятие в България.

Михал Шлахцяк, а тема на беседите бе „Човешкото достойнство“. Участниците разговаряха за това как темата за човешкото достойнство е засегната в социалното учение на Католическата църква, какво отличава Църквата от индивидуалистичното разбиране за човешко достойнство, какво правим за опазването му. Събитието се реализира в рамките на Училище на „Каритас“.

*
На 28 октомври 2016 г. в енория „Дева Мария от Фатима“, Плевен, се проведе форум на тема „Възможности и предизвикателства за развитие на социално предпринемачество/предприятие“. Форумът бе организиран от „Каритас България“ и събра на едно място представители на католическата общност в България, които обсъдиха необходимостта, начините и възможностите за развитие на социално предприятие в България.

Страницата подготви „Каритас България“

ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1516)
ноември 2016 г.

6

Свети Теодор Студит

11 ноември

Под името „Синод на изневярата“ е вписан в историята на Църквата съборът на епископите, който през IX век е искал да одобри практиката на втори брак след отхвърлянето на законната жена. Свети Теодор Студит (759-826) е този, който енергично се противопоставя и заради това той е преследван, хвърян в затвора и на три пъти изпращан в изгнание.

Всичко започва през януари 795 г., когато римският император на Източна (аварилев) Константин VI Багренородни (771-797) затваря съпругата си Мария Амнийска в манастир и склучва незаконен съюз с Теодота, придворна дама на майка му Ирина. Няколко месеца по-късно императорът я провъзгласява за императрица, но не успява да убеди патриарх Тарасий (730-806) да сключи новия брак. Накрая на мири служил слуга в лицето на свещеника Йосиф, игумен на манастира „Катара“ на остров Итака, който официално благословя прелюбодея-

тина подчиненост по отношение на императорската власт, сееки объркване сред хората и пораждайки протест сред ревностните вярващи. Основавайки се на авторитета на свети Василий, Теодор отстъпва даденото право на подчинените да обявяват грешките на своя настоятел (Epist. I, 5, PG, 99, кол. 923-924, 925-926) и така монасите от „Сакудиан“ скъсват общението с патриарха заради случая с развода на императора. Така избухва т. нар. проблем с изневярата, който поставя Теодор в конфликт не само с императорското управление, но и със самите патриарси на Константинопол. (Това е малко познат епизод, на който преди няколко години повдигна булото проф. Данте Джемини след внимателна историческа реконструкция въз основа на гръцки и латински източници - „Teodoro Studita e la questione moicheiana“, LER, Marigliano, 1993 г.). Тези отношения свидетелстват, че през първото хилядолетие църковната дисциплина на Източната църква все още зачита принципа на неразгромеността на брака.

През септември 796 г. Платон, Теодор и множество монаси от „Сакудиан“ са арестувани и заточени в Солун, където пристигат на 25 март 797 г. В Константинопол обаче хората, следвайки примера на Платон и Теодор, определят Константин като грешник, публичният скандал продължава и опозицията расте от ден на ден. Изгнанието на монасите е кратко, тъй като младият Константин след дворцов заговор е ослепен от майка си, която поема сама управлението на империята. Ирина връща заточените и те се преместват в градския манастир „Студион“ заедно с голяма част от общността на монаси от „Сакудиан“. Теодор и Платон се помиряват с патриарх Тарасий, който след като Ирина поема властта, публично осъждва Константин и свещеника Йосиф за императорски развод. Но и времето на Ирина е кратко. На 31 октомври 802 г. един от нейните министри Никифор след дворцов бунт се обявява за император. Скоро след това умира Тарасий; новият император избира за патриарх на Константинопол един имперски чиновник също на име Никифор (758-828). В синод, свикан и председателстван от него в средата на 806 г., Никифор възстановява на поста игумен на Йосиф, свален от Тарасий. Теодор, станал глава на монашеската общност в „Студион“ поради оттеглянето на Платон към отшелнически живот, протестира категорично против възстановяването на свещеника Йосиф и когато Йосиф започва свещеническа дейност, Теодор скъсва общението с новия патриарх Никифор.

Реакцията не закъснява. „Студион“ е превзет с военна сила, Платон, Теодор и неговият брат Йосиф - архиепископ на Солун, са арестувани, осъдени и изпратени в изгнание. През 808 г. императорът свиква друг синод, който се събира през януари 809 г. Той е този, който Теодор в писмо

На стр. 9

Енорията в град Левски

Появата, развитието и утвърждаването на римокатолическото вероизповедание по нашите земи бележи дълъг исторически път. Оскъдната писмена информация е от кореспонденция, доклади, летописни книги, регистри и други на католическите духовници и най-вече на мисионерите, чието внимание е било насочено и към идващите търговци от Адриатика - Сулина, Дубровник и др., и към рударите от далечна Саксония.

Началото на XVII век се възприема официално за начало на римокатолическото вероизповедание - с учредяване на Софийската католическа епархия с център Чипровци. През 1643 г. се появява и Марцианополската католическа епархия, която много скоро се трансформира в Никополска с решение на папа Урбан VIII през 1647 г., а следващата година от Рим пристига Филип Станиславов, който оглавява епархията като нейн първи епископ.

Най-обща и не съвсем точна справка за периода 1479-1666 г. обхваща общо 28 селища в Северна България; посочените данни са къщи, семейства и брой жители.

Днес Никополската епархия има 16 селища с енории от римокатолическо вероизповедание с латински обред.

Най-новата енория е учредена преди една година в гр. Левски, Плевенска област. Нейн небесен покровител е свети Йоан XXIII - наш съвременник, папа от 1958 до 1963 г., канонизиран през 2014 г. В града силно вярващи католици начело с инициаторката Янка Доменикова обединяват своите усилия и с наследчението на отец Ремо Гамбакорта, енорийски свещеник в с. Малчика, Трънчовица, Ореш, Свищов, Белене и най-вече тези, които живеят в гр. Левски и които имат своя благороден принос, за да я има и тази черква.

Официални гости на литургията бяха кметът на община гр. Левски г-жа Любка Александрова, която поднесе поздравителен адрес към отец Ремо. Присъства и заместник-кметът Колю Домеников. Кметът на Белене Милен Дулев също бе тук със своята съпруга Снежана Лоринкова - нотариус и католичка, която оказва голяма помощ за уреждането на редица въпроси около черквата. Основната проповед, посветена на свети Йоан XXIII, бе поднесена от отец Стефан Калапиш, енорист в Трънчовица.

Литургията бе водена от епископ Петко Христов в съслужение с отец Стефан Калапиш (енория с. Трънчовица), отец Патрик Виан (енория Свищов), отец Салваторе Фрашина (енория с. Ореш), както и отец Йосиф Йонков, наскоро навършил 91 години.

Литургията завърши с общ снимка на епископ Петко Христов със свещениците, присъствали на празника на тази нова католическа енория. За всички присъстващи имаше скромна почерпка с пожелания за здраве и сила вяра „в Отца, и Сина, и Светия Дух“. Амин!

Никола КАРАДЖОВ,
гр. Левски

7 ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1516)
ноември 2016 г.

Да погледнем към светлината

От стр. 1

ли нашият живот е отражение на Христовия, дали изборите, които правим и сме направили, имат евангелски корен или не. Неслучайно Иисус напомня на онези, които Го следват, че Негов ученик е не онзи, който Го нарича „Господи, Господи“, а който изпълнява волята на Отца. А Неговата воля е всички да бъдат спасени и да имат живот в пълнота.

Всеки християнин е призван да даде своя принос в благовестието. Но за жалост и християнинът може да изгуби правилната посока, да тръг-

не след други идеали, да изостави пътя на спасението и да попадне в клопката на конформизма.

Адвентът е привилегировано време, в което Църквата приканва своите вярващи да обрнат поглед на изток, към новото сънце, което изгрява за тях. Когато човек спре да гледа към Бог, когато Иисус спре да озарява неговия път и живот, рано или късно се губи в преследване на многото страсти, бушуващи в неспокойното му сърце - земна слава, пари, власт, удоволствия, лесен живот и много други. Емблематичен е епизодът в

книгата Битие, глава 11, стих 2. Отдалечавайки се от източка, от Бог, хората започват да търсят начин да напомнят за себе си. Виждаме ги да градят град - символ на сигурност, и кула - средство, с което да достигнат до небето, мястото на спасението. Когато човек живее без вяра и надежда, дори и да достигне до небето, то открива тъмно и празно. Там не го очаква никой, пустото небе бележи края на човешките амбиции.

Вместо този стил на живот Бог предлага алтернатива,

ния съюз.

Свети Теодор, роден в Константинопол през 759 г., по това време е в манастира „Сакудиан“ в област Витиния, чийто игумен е чично му Платон, също почитан като светец. Теодор напомня, че несправедливият развод произвежда дълбоко вълнение в целия християнски народ: confessus est mundus (Epist. II, N 181, PG, 99, кол. 1559-1560) и заедно със свети Платон протестира енергично в името на неразгромеността на връзката. Императорът трябва да се счита за прелюбодеец - пише той - и следователно трябва да се смята за сериозно виновен и свещеникът Йосиф, че е благословил прелюбодейци и ги е допуснал до Евхаристията. „Увенчавайки изневярата“, свещеникът Йосиф се е противопоставил на учението на Христос и е нарушил закона Божи (Epist. I, N 32, PG 99, кол. 1015/1061).

Това отношение е било типично за част от Източната църква, която провъзгласява неразгромеността на брака, но на практика показва извес-

На стр. 8

Чудото на един обикновен живот

От стр. 5

бъдат обучавани в продължение на две години и да ги върна при семействата им здрави, защото за тях няма резервни части.

8. През 1979 г. се пенсионирах по собствено желание, здравословно запазен. Сдадох поделението без една драскотина по личен състав и бойна техника. И при тая трудна армейска работа аз оцелях, но не без помощта на нашия Бог.

Народът има поговорка, че внуките са по-мили от децата. Това не е вярно. Просто правнуките се появяват тогава, когато прародителите са пенсионери и имат възможност да се радват на тяхното появяване и развитие. Така че всички са еднакво обичани. Когато се появиха деца, внуци и правнуци в нашето семейство, плакахме от радост. Това да гледаме как растат и как се развиват внуци и правнуци е върховна радост. Този, който не е изпитал такава радост, означава, че непълно е живял.

Човек се ражда, расте, работи и старее. Освен това човешкият организъм се бори с различни болести. Със старенето съпротивителните сили

намаляват и организъмът става по-податлив на различни заболявания. Най-напред съпругата ми получи тежко сърдечно заболяване. С необходимата лекарска помощ дожива до 80-годишна възраст. През 2005 г. аз получих тежко онкологично заболяване. Но лекари чрез оперативна намеса ме спасиха. По Божията милост се чувствам много добре на моите 87 години. И това ако не е чудо, здраве му кажи. Дълголетието, на което се радвам, се дължи на волята на Всевишния.

Обръщам се към тези семейства, в които няма стабилна семеенна среда - не допускайте да се развали семейството, особено като се появят децата. Това, че с друга съпруга (съпруг) виждате щастие, е пълна заблуда. Не може да има пълно щастие между разведените родители. Това само опустошава душите на децата, които впоследствие се отказват от родителите си.

Ето това са Божите чудеса в моя живот. А те се случват много често. Самият факт, че сутрин се събуджаме живи и здрави, е дар свише, за което всекидневно трябва да благодарим на Бог.

9. Вярата. Искрената вяра в Бог определя хармонията в душевния ни мир. Човек без вяра в Бог е мъртво тяло. Вярата във Всевишния е най-радостното чувство, което определя пълноценния живот на земята. Всичко друго е преходно, колкото и да е съблазнително. Много често атеистите казват: „Аз не вярвам в невидим Бог; трябва да видя, за да повярвам“. Учениците и последователите са вярвали в Христос, защото Той е бил един от тях. Но е имало и невярващи, които са Го разпънали на кръста. Блажени са онни, които вярват в невидимия Бог. Именно това е същността на вярата.

Иисус Христос наистина ще дойде на земята и ние ще го видим, но ако чакаме тогава да повярваме в Него, ще бъде много късно. Защото Той ще съди живите и мъртвите и царството му не ще има край.

Пишейки тези редове съм притеснен да не би читатели да си помислят, че преследвам някакви користни цели. Далеч съм от такива намерения. Всичко, което имам, е дар от Бог и Той ми е дал повече, отколкото заслужавам.

Моето желание е във в. „Истина-Veritas“ - вестника на Католическата църква, да намери място семейството. Да има страница за християнското семейство.

Димитър ДАНАКОВ

Достоен юбилей

От стр. 1

Аниело поднесе проповедта пред вярващите, като размишлява върху думите благодарност, общение и смисъл на живота. Разбира се, той свърза всяка от тях с богопосветение живот на отец Йосиф Йонков.

След проповедта отец Йосиф поднови свещеническите си обети пред епископа на епархията монс. Петко. След този вълнуващ момент отец Валтер прочете специално писмо, изпратено от провинциалния настоятел отец Луиджи Ванинети. В него провинциалът декларира своята съпричастност с този празник и нарича отец Йосиф „символ на историята на Конгрегацията на отците пасионисти, изпълнен с дързновение и богопосветен живот“. Отец Луиджи призова в писмото си юбиляря да продъл-

жава със същата страсть своя свещенически живот и да се моли за цялата провинция. Накрая той увери отец Йосиф в своята близост и молитва.

След писмото слово поднесе отец Йосиф. Той разказа накратко историята на своя свещенически живот и служение в различните енории на епархията. С присъщата си скромност отецът не акцентира върху себе си, а върху Божията помощ в това служение. След неговите думи поздрав поднесе епископ Петко Христов. В словото си владиката подчертала, че отец Йосиф е между последните четириима свещеници, ръкоположени от блажения епископ Евгений Босилков, и че оцелелите от комунистическите гонения свещеници като отец Йосиф също са мъченици като загиналите заради постоянните

притеснения, страх и заплахи от страна на тогавашната власт, преследваща Църквата.

След епископа последваха няколко поздравителни слова и подаръци от различни енории и енорийски групи от Ореш и Драгомирово с пожелания „На многа лята!“.

Накрая енорийският свещеник отец Салваторе благодари на всички вярващи и гости, дошли да почетат юбилея на отец Йосиф.

Празникът завърши с благослов, даден от отец Йосиф на свещениците и епископа, а после и на всеки от вярващите. Беше много трогателно свещеници и епископ да склонят глава за благослов пред този достоен свещеник, отдал целия си живот на Бог и на Църквата. Да бъде хвален Иисус Христос!

Росица ЗЛАТЕВА

Да погледнем към светлината

От стр. 7

призовавайки Авраам - човек, готов да изостави своя град, род, лични амбиции и планове, за да последва едно обещание и наследство, което ще получи даром. Бог не обеща на Авраам нищо друго освен история на спасение. История, в която Авраам не бе оставен сам, а бе постоянно подкрепян и подпомаган от Божията ръка. Това, което Бог предложи на Авраам, е същото, което предлага и на нас - история на спасение за мен, за теб, за всеки човек. Единственото условие е да вярваме и да не се боим. Дългият път, който човекът извървя през вековете, разкри, че за Бог бе по-лесно да се смири езиците във Вавилон, отколкото да изтръгне от сърцето на хората желанието да съградят високата кула, от което да извикат: „Аз успях!“.

Днес, въпреки че Европа е „християнски“ континент, виждаме, че Вавилонското изкушение все още е вкоренено в човешкото сърце. Голяма част от хората желаят да градят живота и бъдещето си без чуждо вмешателство, дори претендират и желаят те самите да създават и моделират живота чрез нови открития и технологии.

Адвентът ни се дава, за да се опомним, за да си дадем сметка, че целият живот е едно време, изпълнено с очакване. Очакване не на нещо, което ще се случи, а на Някой, Който иде. Именно върху това ще акцентират литургичните четива в началото на адвентното време. Те загатват какви трябва да бъдат качествата на тези, които се подготвят за повторното идване на Господ Иисус сред тях. Второто пришествие поставя человека в един интересен времеви пояс между пълнотата на време и очакването да се реализира окончателно спасителното обещание, дадено ни от Бог. Книгата Откровение завършва с тържествено обещание на Господ Иисус - „Ида скоро“ - и това идване е като на крадец. Тази необичайна библейска метафора не само призовава към бдение, но в същото време приканва човек да се остави да бъде „ограбен“ от Идващия, да се остави да бъде отнето каменното му сърце, за да по-

лучи ново от плът. Ето защо бодростта на духа би трябвало да бъде първата добродетел, която да бъде пробудена.

С нея идва и вярата. Тя е храна и опора за вярващия, за да може като Мария да приеме и въплъти тайната на живия Бог в живота си. Папа Бенедикт XVI пише: „Адвентът има за цел да ни напомни, че денят, в който Господ Иисус ще се върне отново, е все по-близо“. Това е стимул да живеем според истините и нормите на вярата ни днес и сега. Вярата, ако бъде живяна в пълнота, е сила, променяща нас и всички наоколо, тя дава много, но и в същото време изисква много. На първо място изисква да бъдат по жертвани идолите, които са пуснали дълбоки корени в сърцето, за да се направи място за Иисус. Вярата води до обръщане, а какво е то? То може да бъде сравнено с революция - тя е пълна промяна в начина, по който сме живели досега, тя бележи ново начало и отхвърля всичко старо. Това е и стилът на Бог - ето, Той прави всичко ново.

В Христос ние сме нови, но за да запазим този нов облик, трябва да бъдем в общение с Него и Църквата. Иисус не остави обещанието Си на един ученик, нито го предаваше поотделно на всеки. Той събра учениците Си и им заръча да бъдат едно тяло - ние всички сме призвани да бъдем части на Христовото тяло, за да се храним с Него и да споделяме вярата си, да се подкрепяме и да свидетелствуем за благата вест. Тържеството за Рождество Христово около трапезата в присъствието на цялото семейство е нещо прекрасно. Но то е като да празнуваме рожден ден без рожденика. Смисъла и същината на тържеството ще достигнем едва тогава, когато сме му подгответи себе си в дар, за да ни завари Той отворени, готови да получим Неговия дар - спасение и живот в пълнота.

А за хората извън Църквата това е възможно само ако чуят благата евангелска вест и открият свидетели, живеещи онова, което изповядват чрез вярата.

Нека бъдем тези Христови ученици, които са готови да бъдат ограбени от Божията любов, за да сме способни да разпространяваме благата вест и да свидетелстваме за нея с живота си!

Благословено очакване!
Отец Младен ПЛАЧКОВ

8

ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1516)
ноември 2016 г.

Пламенният пророк на Божието присъствие в душите ни

Света Елисавета
на Пресвета Троица

Коя е новата светица, обявена на 16 октомври т.г. на площад „Свети Петър“ в Рим от папа Франциск? Какъв е нейният принос в духовната съковищница на Католическата църква? Може ли да помогне тя на нас, католиците от ХХI век?

В неделната утрин на 18 юли 1880 г. във френския военен лагер край селцето Авр близо до Бурж съпрузите Мария-Ролан и капитан Жозеф Катез очакват раждането на първата си рожба силно обезпокоени... Вече двама лекари предупреждават съпруга, че животът на бебето без съмнение не ще може да бъде спасен. Остава само молитвата. Войсковият свещеник служи литургия за тях.

Противно на очакванията на бял свят идва едно малко „много хубаво, много живо“ момиченце, ще напише по-късно гордата майка. На 22 юли Мария-Елизабет-Жозефина е кръстена във войсковия параклис. Раждане в неделя и кръщение на празника на света Мария-Магдалина, съзерцателната светица от Витания! По-късно Елисавета ще отдае голямо значение на тези съвпадения...

Междувременно детето проявява избухлива и властна природа. „Тя е истински дявол“, съобщава майката, когато то още няма две годинки. След две години семейството се премества в Дижон и малката Сабет (както я наричат родителите й) вижда съвсем близо голямо здание с островърха камбанария - Кармила на Дижон, където един ден ще живее. В Дижон се ражда

и Маргарита - тихата и спокойна като ангелче сестричка на малкото „дяволче“ Сабет. Покъсно сестричката свидетелства: „Тя беше много жива и буйна; изпадаше в гняв, в истинска ярост, много бе дяволита!“. След първата изповед настъпва промяна в характера й и седемгодишната Елизабет започва търпеливо и последователно да израства духовно. Скоро след изповедта преживява голяма скърб - един след друг умират дядо й и баща й. „Татко е на небето“, казва неутешимата майка. Така за малката Сабет небето става по-близко и по-тайстено.

Госпожа Катез предуслеща музикалния талант на Елизабет и осемгодишна я записва в консерваторията. Пет години Сабет прекарва дълги часове на пианото. И идва успехът - едва 13-годишна получава първата си награда по пиано! Участва в концертите на консерваторията, а пресетата и предрича добро бъдеще!

Но никой не вижда зад веселото и винаги усмихнато лице на това живо момиче какво е завладяло сърцето й. Цялото й същество е насочено към Този, за Когото тя един ден ще каже: „Има едно Същество, Което е Любов“. Малко преди да навърши 14 години тя му отдава сърцето си за винаги: „Почувствах се неудържимо тласната да Го избера за свой жених и без отлагане се свързах с Него чрез обет за девственост. Нищо не си казахме, но се отдохме един на друг, обичайки се така силно, че решението ми да бъда изцяло Негова се затвърди още повече в мен“.

На 2 август 1901 г., само 21-годишина, влиза в Кармила в Дижон: „Хвърлям се в обятията Му като малко дете“. След четири месеца постулат взема кармилската дреха и приема името Елисавета на Пресвета Троица. Следват години на духовно съзряване и тежки физически страдания, които оформят мистичния ѝ опит. Под влиянието на свети апостол Павел тя създава своя духовност и тълкува името, кое то си е избрала - Laudem Glorieae (Възвала на славата). На 9 ноември 1906 г., когато е само на 26 години, сърцето ѝ спира да бие завинаги.

Свети Йоан-Павел II обяви тази кармилитка за блажена на 25 ноември 1984 г. с думите: „Днес се осмеляваме да я представим на света. С блажена Елисавета изгрява една нова светлина за нас и ни се представя един нов, уверен и сигурен водач“. А сега, в Извънредната юбилейна година на милосърдието, света Елисавета ни помага да употреби

бим това благоприятно време за по-интензивна среща с Господ. Папа Франциск ни призовава: „В годината на милосърдието да размислим върху простите и дълбоки слова на света Елисавета“. Тук предлагаме нейни мисли за пътя ни към Бог.

Да забравиш за себе си

„Смятам, че тайната на мира и щастието се състои в това да забравиш за себе си, да не се занимаваш със себе си. Не става дума за това да не чувствуваш вече своята физическа и морална нищета. Светците също са преминавали през такива състояния, при които те разпъват на кръст, само че те не са живеели вторачени в това. Всички такива неща те веднага са изхвърляли. Когато са се чувствали разревожени от тях, те не са се учудвали, защото са знаели „от какво са сътворени“ (срв. Пс. 102, 14). Така пее псалмистът, но също така добавя: „Бях непорочен пред Него и се предпазвах да не съгреша“ (Пс. 17, 24). Бог иска от теб да Му се отدادеш и да Му се довериш безгранично. В часовете на угнетеност, когато чувстваш ужасна вътрешна празнина, помисли си, че именно Той дълбаб в твоята душа по-голямо въместилище, за да може тя да Го приеме по-съвършено. В известен смисъл това въместилище трябва да бъде безкрайно - каквото е и Той Самият. Старай се тогава чрез волята си да се оставиш на ръката, която те разпъва. Нещо повече, смятай всяко страдание за израз на любов от страна на Бог, който иска да те свърже със Себе Си. В сферата на здравето забрави за се-

бе си. С това не искам да кажа, че трябва да се занемариш, защото грижата ти за себе си е твоето задължение и покаяние. Но прави това с внимание, насочено към Бог, благодарейки Му за всичко, кое то ти изпраща. Когато тежестта на тялото започне да притиска и изнуриява душата, не се обезкуражавай, а с вяра и любов се обърни към Този, Който е казал: „Дойдете при Мене всички отрудени и обременени и Аз ще ви успокоя“ (Мт. 11, 28). Що се отнася обаче до моралната страна на нещата, не допускай никога да си угнетен, мислейки за собствената си нищета. Големият свети Павел е казал: „Дето пък се умножи грехът, благодатта се яви в голямо изобилие“ (Рим. 5, 20). Мисля също, че и най-слабата, дори най-грешната душа може най-много да се уповава.“

Мирски Кармил
„Света Елисавета
на Пресвета Троица“
(Следва)

Думи, потвърдени в живота

Това са отговорите, с които света Елисавета на Пресвета Троица попълнила въпросника при влизането си в Кармила в Дижон:

1. Кой е вашият идеал за святост?
 - Да живея заради любовта.
2. Какво е средството, за да бъде постигнат най-бързо?
 - Да бъда съвсем малка, да се дарявам безрезервно.
3. Кой светец харесвате най-много?
 - Ученникът, който почивал на гърдите на своя Господ.
4. Коя точка от правилото ви допада най-много?
 - Мълчанието.
5. Коя е главната черта на характера ви?
 - Чувствителността.
6. Коя е любимата ви добродетел?
 - Чистотата. „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога.“
7. Коя е грешката, която най-много ви отвращава?
 - Егоизъмът изобщо.
8. Дайте вашето определение на молитвата!
 - Съвързването на тленния с Вечносъществуващия.
9. Коя е любимата ви книга?
 - Душата на Христос: тя mi открива всички тайни на Небесния отец.
10. Изпитвате ли силен копнеж по небето?
 - Често копнея по него, но не само го разглеждам, а го имам и вътре в душата си.
11. В какво състояние искате да умрете?
 - Искам да умра обичаша и така да потъна в прегръдките на Този, Който обичам.
12. Коя форма на мъченичество обичате?
 - Обичам ги всичките, особено това от любов.
13. Какво име искате да носите на небето?
 - Волята Божия. (След години променено на Възвала на славата на Пресвета Троица.)
14. Кой е вашият девиз?
 - „Бог в мен и аз в Него.“

Свети Теодор Студит

От стр. 7

от 809 г. до монаха Арсений определя като „Синод на прелюбодеяство“ (Epist. I, 38, PG 99, кол. 1041-1042). Синодът на епископите признава легитимността на втория брак на Константин, потвърждава реабилитацията на свещеника Йосиф и анатомосва Платон, Теодор и брат му Йосиф, който е свален от поста архиепископ на Солун. За да оправда развода на императора, синодът използва принципа на „икономия на светите“ (т.е. толерантност на практика). Но за Теодор никаква причина не би могла да оправда престъпването на божествения закон. Обръщайки се към учението на свети Василий, на свети Григорий Богослов и свети Йоан Златоуст, той обявява за лишена от библейска основа дисциплината на „икономия на светите“, според която в някои случаи може да се толерира по-малкото зло - ка-

то в този случай това е прелюбодеиният брак на императора.

Две години по-късно император Никифор загива във войната срещу българите (26 юли 811 г.) и на трона се възкачва друг имперски чиновник - Михаил I Рангаве (811-813). Новият василевс извиква Теодор от изгнанието и го прави най-слушан съветник. Но мирийт е кратковременен. През лятото на 813 г. българите наасят тежко поражение на Михаил I при Одрин и войската провъзгласява за император Лъв V Арменец (775-820). Когато Лъв V сваля патриархи Никифор и осъждва поклонение то на иконите, Теодор поема ръководството на съпротивата срещу иконоборството. Той се отличава в църковната история не само като противник на „Синода на прелюбодеяство“, но и също като един от най-големите защитници на свещените изображения по време на втората фаза на иконоборчеството.

Така на Върбница 815 г. шествие от хиляди монаси студити вътре в манастира - но видно от всички - носи свещените икони, пеейки тържествени химни в тяхна чест. То-

ва шествие на монасите от „Студион“ задейства войската. Между 815 и 821 г. Теодор е бичуван, хвърлян в затвора и пращен на заточение на различни места в Мала Азия. След дълги митарства му е разрешено да се върне в Константинопол, но не в своя манастир. Заради това той се установява със своите монаси от другата страна на Босфора - в Принципо, където умира на 11 ноември 826 г.

„Non licet“ (вж. Мт. 14, 3), с което свети Йоан Кръстител се противопостави на четвъртвъртвластника Ирод за неговата изневяра, се повтаря много пъти в историята на Църквата. Свети Теодор Студит, един обикновен духовник, който се осмелява да оспорва императорската власт и да спори с църковните йерарси, може да се счита за един от небесните покровители на тези, които и днес - пред лицето на заплахите от промяна на католическата практика на брака - имат смелостта да повтарят непреклонно non licet.

Роберто ДЕ МАТЕИ,
италиански историк;
заместник-председател на
Италианската академия на
науките от 2008 до 2011 г.

ИСТИНА

VERITAS

Брой 11 (1516)
ноември 2016 г.

9

(Продължава от миния брой)

Прасетата ядат зеленчуци, които са им предназначени. Младежът няма дори и това, което животните изядват лакомо - не защото липсва храна, а защото никой не му я дава. С други думи, в очите на господаря животът на младежа струва по-малко от този на прасетата!

Разказвачът показва вътрешния монолог на момчето, достигнало върха на унижението, уплашено от призрака на гладната смърт (срв. 15, 17-19). Някои коментатори виждат в това „дойде в себе си“ знака на обръщане. В действителност един внимателен анализ показва, че изразът означава „да погледнеш навътре, да осъзнаеш нещо“, без никакъв намек за промяна. Дори думите, които си казва: „Ще стана и ще отида при баща си и ще му река: татко, съгреших против небето и пред тебе и не съм вече достоен да се нарека твой син; направи ме като един от наемниците си“ (15, 18-19), не говорят за промяна, а са признак на лукавство и дребнавост. Чрез едно манипулативно изявление малкият син, декларирайки загубата на синовното си достойнство, всъщност има за цел да убеди родителя да направи избор, който изглежда да е най-доброто решение (психолозите биха го нарекли емоционален шантаж). С други думи, признаването на вината е просто функция към следващото искане. Наистина той признава своето състояние с цел да създаде нови отношения с баща си вече не на основата на синовност, а по чисто икономически критерии.

Заключението на неговото изказване има дори заповедна форма - той вече няма да се нарича син, а наемник! Безспорно скокът е несравним, но трябва да се отбележи, че от гледна точка на момчето това си е чиста печалба. В действителност той като син вече не може да претендира за права, докато положението му на работник може поне да му осигури всекидневния хляб. В мислите на сина бащата е сведен - ни повече, ни по-малко - до

ролята на потенциален работодател като чуждия господар на свине, на когото служи към момента, с тази разлика, че баща му е в състояние да предложи по-добри условия. Синът не осъзнава, че в тази къща за него може да има по-достойно място, отколкото за един наемен работник; че за него в този дом или има място като за син, или въобще няма никакво място; идеята да отиде и да живее в бащиния дом като наемник - всичко това предполага извода, че той не е наясно с положението. Въщност, докато малкият син продължава да разглежда този човек като свой баща, той преобразява връзката си с него в отношение на подчинение, желаяки бащата да го приеме, но като

тойнство никога не е липсвало. Ако момчето казва, че вече не е достойно да се нарича син (срв. 15, 19, 21), наредното показва, че бащата мисли обратното.

Вторият символ е пръстенът, който означава печат, емблема на властта. Двата знаци напомнят за сцената на обличането на Йосиф от фараона: „Тогава фараонът извади пръстена от ръката си и го тури Иосифу на ръката; облече го с висонни дрехи и окачи на врата му златна верижка“ (Бт. 41, 42).

Третият символ са обущата. За разлика от гостите, които си свалят обувките едва-що влезли в къщата, и робите, които ходят боси, малкият син ги получава - така той не е нито

за връщането на брат си и за заколването на угоеното тело и кипва от гняв. Оттук и решението да не влеза на мястото, където става празненството в чест на малкия син. Контрастът между дълбокото вътрешно съчувствие на бащата (срв. 15, 20) и гнева на големия син е очевиден. Докато състраданието подобужда бащата да отиде бързо към малкия, веднага да го прегърне и целуне, гневът на големия се изразява в ясното разграничаване и отказ да влезе в къщата. На решението на големия син да не влеза съответства действието на бащата, който отива да го посрещне; на силния гняв се противопоставя убедителното усилие на родителя (срв. 15, 28-32).

Четвърти контраст - от икономическа гледна точка при сравняването на животните: козлeto е малко животно, често срещано и с ниска цена, докато угоеното тело е ценено животно, отглеждано за специални поводи. Петият контраст подчертава действията на бащата, чиято преценка е под съмнение - от една страна, той никога не е дал дори най-малък подарък на големия син, а от друга страна, заколва угоеното тело, за да отпразнува завръщането на малкия.

Големият син се ограничава да цитира неоспорими факти и никой не може да оспори неговата преданост. Родителят, обвинен толкова директно, със сигурност не може да отрече нищо от казаното. Макар и труден за определяне, образът на малкия син сякаш не е далеч от реалността, като в някои отношения се проявява в неприятна светлина. На фона на всичко това пред очите на всички даже заколват тела. Свързаните различни факти водят към ясни заключения, като всички се отнасят към бащата. И така на подсъдимата скамейка в действителност сяда не малкият син, а бащата. По този начин зловещата сянка пада върху него, неговото поведение изглежда несправедливо или най-малкото пораждащо въпроси. Тези, към които е отправена притчата, а и самият читател са склонни да признаят основателността на доводите, посочени от големия син, за когото в този момент на притчата главна роля имат самият баща и неговото поведение.

Да разберем този момент, означава да видим крайъгълния камък на цялата история. Думите на големия син показват какво той тай в душата си. Връзката му с бащата е само по отношение на даване-вземане, предоставяне-отплащане; той е дал на баща си толкова много и има правото да получава; другият не е дал нищо, затова не трябва нищо да получи.

Д-р Дон Матео КРИМЕЛА,
библист
(Следва)

Извънредна юбилейна година на милосърдието

Щедрият баща чака отговор

бащата бъде вече в ролята на негов господар.

Бащата

Неочаквана е реакцията на бащата, когато малкият син се завръща (срв. 15, 20-24). Порой от глаголи придава на разказ много бърз ритъм.

Бащата преди всичко вижда, т.е. признава сина. Разказвачът информира за реакцията му - той преживява дълбока вътрешна емоция. Читателят си спомня, че същата двойка глаголи „видя и се смили“ свързва както реакцията на Господ пред вдовицата от Наин (срв. 7, 13), така и притчата за Добрия самарянин (срв. 10, 33).

Родителят не отговаря на сина си, но дава наредления на слугите. Има три значителни знаци. Първият символ е дрехата. Облеклото разкрива самоличността на лицето. Стойността на команда изглежда така: бащата заключава, че току-що завърналият се блудник е синът, чието дос-

гост, нито слуга, а човек, който напълно споделя правото на собственост.

Обобщавайки, можем да видим в трите дарени предмета бащинското решение да reintегрира изцяло сина. Всичко съдейства, за да изрази възстановяването на достойнството, принадлежността към семейството и възстановеното синовно състояние.

И накрая бащата поръчва да заколят угоеното тело (срв. 15, 23). В общност, чиято обичайна храна е агнето, телето е държано и угоявано за големи и специални поводи, за тържества. Ако притчата приключеше тук, всичко щеше бъде просто: отдалечаването, връщането, милосърдието, прошката. Вместо това притчата продължава, и то не случайно, връщайки се към големия син.

Големият син

Големият син (срв. 15, 25-28) както винаги е на полето, т.е. работи. Разбира от един слуга

Разказвачът дава думата и на двамата герои. По този начин ние чуваме първо гледната точка на големия син (вж. 15, 29-30), а после на бащата (вж. 15, 31-32). Основанието на протеста на големия е изцяло изградено върху сравнението между това, което той е направил за баща си (за различка от малкия), и това, което бащата е направила за малкия (а не за него).

Първият контраст се намира във времевото измерение - големият син е работил в продължение на много години, докато младият просто се появява отново след продължително отсъствие. Освен това има и втори контраст - големият е служил вярно и предадено на бащата, без да престъпва дори една заповед, докато блудният е пропилил семайно имущество. И трети контраст, свързан с взаимоотношенията - единият посвещава приятели, с които иска да се повесели, а другият - проститутки. Има и

северната готика, отколкото от френската, и това е забележимо при много от черквите, градени с тухли. Специално за италианска готика са характерни украсите на фасадите с геометрични фигури от цветен мрамор, какъвто е случаят с флорентинската катедрала, по-широките централни кораби за сметка на страничните - пак флорентинската катедрала, честото монтиране на разноцветни мозайки на фасадата - пример катедралата в Орвието, липсата на аркубатани⁴, изграждането на едникули (ниши), обрамчени с колони или пиластри, опрени на постамент и увенчани с фронтон. Като елемент от Проторенесанса е големият купол, който Брунелески изгражда над площада, в която главният кораб пресича трансепта. Брунелески майсторски построения купола, като заимства

идеята от Римския пантеон и изгражда всъщност два купола един в друг, като тухлите на вътрешния се подреждат зигзагообразно, за да застъпват и крепят външния купол. По-късно Микеланджело, черпейки опит от работата на флорентинския си колега, изгражда по същия начин купола на базиликата „Свети Петър“ във Ватикан.

Майя ХИЛДЕГАРД
(Следва)

Бележки:

1. Готически ордер - ред от заострени арки с колони, които могат да отделят централния от страничните кораби.

2. Пиластри - четвъртити или заоблени полуколони, не напълно отделени от стената.

3. Контрафорси - перпендикулярни външни или вътрешни - архитектурно-конструктивна част в готическата архитектура, която противодейства на тежестта и поддържа част от сградата.

4. Аркубатани - контрафорси с арки, които крепят съседни части от сградата. Най-често се среща втората част да е по-ниска от първата.

Бележки за едно поклонническо пътуване в Италия

(Продължава от миния брой)

Радостта ни съвпадаше с настроението на цялото множество, изпълнило площада - нещо напълно естествено, когато става дума за канонизацията на една монахиня, преминала земния си живот в милосърдна дейност към близния и обичана от целия свят.

Когато богослужението завърши, по традиция папа Франциск премина между множествота на открита кола с висока платформа, като поздравяваше и благославяше.

...

Както е известно, в Италия изкуството и красивата архитектура са на всяка крачка. Няма град или населено място, било то и най-скромно, къ-

дето да не се намерят изографисани черкви, скулптури, стара архитектура. И всичко това - свидетелство за искрена набожност - в миналото и днес. Едно религиозно чувство, което увлича чужденеца, дошъл да разгледа обектите, чувство, което засилва у присъствания радостта от вярата, вдъхва нови надежди и пробужда християнска любов към близния. Присъствието в тази действителност поражда вълнението, че ето по тези улици са ходили прочутите майстори - архитекти и художници, влизали са в тези черкви и там часове наред са работили благоговейно и неуморно, вдъхновени от силната си вяра, за да я увековечат за идните поколения.

От краткия ни престой в Болония, където стигнахме най-напред, бегло разгледахме базиликата „Сан Петронио“, известна с фреските си. Тя е в готически стил. При нея наблюдаваме готически ордер¹, при който колоните и пиласт-

Скъпи папа Франциск,
Когато Ви видях на площад „Свети Петър“,
се почувствах много радостен, че ме погледнахте. Какво изпитвате, когато гледате деца
около Вас?

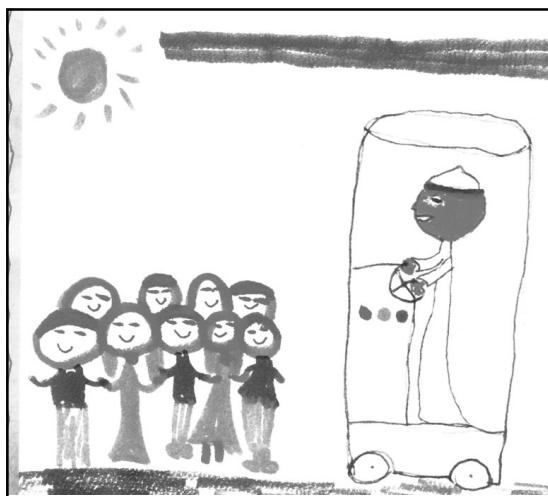
Благодаря за вниманието.

Прегръдка от Жоао, на 10 години,
от Португалия

Скъпи Жоао,

Питаш ме какво изпитвам, когато гледам децата. Виждам се с много деца! Усмихвам им се и ги прегръщам. А също така им изпращам въздушни целувки от колата, защото ръцете ми са свободни, въпреки че си ме нарисувал сърце на волана!

Щастлив съм, когато виждам деца. Винаги изпитвам много нежност и обич към тях. Но не само това. Въщност, когато погледна някое дете като теб, чувствам как в сърцето ми се надига голяма надежда. Когато гледам някое

дете, аз виждам бъдещето. Да, изпитвам голяма надежда, понеже всяко дете е нашата надежда за бъдещето на човечеството.

Франциск

Скъпи папа Франциск,
Бих искала да знам повече за Иисус Христос.
Как така е ходел по водата!

С обич: Наташа, на 8 години, от Кения

Скъла Наташа,

Представяй си как Иисус пристъпва естествено, нормално. Той не е летял над вълните и не е правел салта, плувайки. Просто е ходел, както ти ходиш! Единият крак е стъпвал пред другия, сякаш водата е твърда земя. Пристъпвал е по повърхността на водата и е гледал как рибите лудуват и се гонят насам-натам под краката му.

Иисус е Бог и затова може да прави всичко! Може да ходи спокойно по водата. Няма как Бог да потъне, нали!?

Франциск

Из книгата „Скъпи папа Франциск“.

Папата отговаря на писма от деца по света
Издава Нова българска медийна група холдинг,
София, 2016 г.

Скъпи папа Франциск,
Нашите починали роднини могат ли да ни
виждат от небесата?

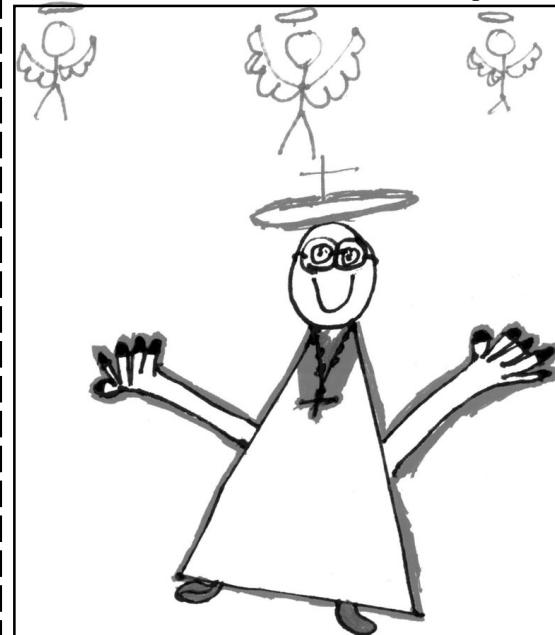
Емил, на 9 години,
от Доминиканска република

Скъпи Емил,

Да, можеш да бъдеш сигурен в това. Предполагам, че мислиш за твоите роднини, които са на небето. Ти не ги виждаш, но ако и когато Бог позволи, те могат да те виждат поне в някои моменти от живота ти. Те не са никакдалеч от нас всъщност! Те се молят за нас, с обич се грижат за нас. Това е важното.

Представяй си, че твоите починали роднини ти се усмихват от небето. Ти си ги нарисувал, че летят някъде около мен. А всъщност те „летят“ близо до теб. Съпътстват те със своята любов.

Франциск

Кардинал Баняско е новият председател на европейските епископи

Архиепископът на Генуа и председател на Епископската конференция на Католическата църква в Италия кардинал Анджело Баняско е новият председател на Съвета на европейските епископски конференции (СЕЕК). Той пое поста от кардинал Петер Ердьо, архиепископ на Естергъм - Будапеща, ръководил

европейските епископи в продължение на два мандата - от 2006 до 2016 г.

Кардинал Баняско бе избран на пленарната асамблея на съвета, която се проведе от 6 до 9 октомври в Монте Карло с участието на председателите на епископските конференции в Европа, 50 епископи и девет кардинали, сред които

и председателя на Епископската конференция на Католическата църква в България монс. Христо Пройков.

Асамблегията избра и двама нови заместник-председатели: кардинал Винсент Никълс, архиепископ на Уестминстър, и монс. Станислав Гадецки, архиепископ на Познан.

Отец Артуро Соса е избран за водач на йезуитите

На 14 октомври XXXVI генерално събрание на Общество на Иисус избра за главен духовен настоятел отец Артуро Соса Абаскал. На настоящото общо събрание - първо след избирането на първия папа йе-

зует в историята на Църквата - той бе избран от 212 отци от 62 държави.

68-годишният отец Соса е роден в Каракас, Венецуела. Завършил е политически науки в университет във Венецуела. Изпълнявал е длъжността съветник на генералния настоятел и делегат за йезуитските провинции в Рим. Говори испански, италиански и английски език. Той е 30-ият наследник на свети Игнасио Лойола.

По настоящем Обществото на Иисус наброява 16 740 души, от които 12 хиляди са мирски свещеници, 1300 - посветени миряни, 2700 - семинаристи, и 753 послушници. В Европа йезуитите са около 5000, толкова са в Северна и Южна Америка. В Азия те са към 5500, а в Африка - близо 1500. Тези данни показват намаляване на йезуитското присъствие в Европа и Америка.

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос

Раздел първи Призванието на человека:

Живот в Духа

Глава трета

Божието спасение: Законът и благодатта

1951 Законът е правило на поведение, издадено от компетентната власт с оглед на общото благо. Нравственият закон предполага разумен ред, установлен между хората за тяхно добро и с оглед достигане тяхната цел чрез силата, мъдростта и добродетелта на Твореца. Всеки закон черпи своята първоначална и върховна истина от Вечния закон. Законът е определен и установлен от разума като участие в Провидението на живия Бог, Създател и Изкупител на всички. „Разпоредбата на разума наричаме закон“ (LEO XIII, Litt. enc. *Libertas praestantissimum*: Leonis XIII Acta 8, 218; вж. SANCTUS THOMAS AQUINAS, *Summa theologiae*, 1-2, q. 90, a. 1: Ed. Leon. 7, 149-150.).

„Единствен човекът между живите същества може да се слави, че е бил удостоен да приеме от Бога закон; животно, надарено с разум, способно да разбира и да разпознава, човек регулира поведението си, разполагайки със свободата и разума си, в подчинение на Този, Който му даде всичко.“ (TERTULLIANUS, *Adversus Marcionem*, 2, 4, 5: CCL 1, 479 (PL 2, 315)).

1952 Изразяванията на нравствения закон са различни; всички те са свързани помежду си: Вечният закон, извор в Бог на всички закони; естественият закон; богооткровеният закон, включващ Древния и Новия или Евангелския закон; и накрая гражданските и църковните закони.

1953 Нравственият закон намира пълнотата и единството си в Христос. Личността на Иисус Христос е пътят на съвършенството. Той е завършек на Закона, защото Той единствен поучава и дава Божията справедливост: „Понеже завършък на закона е Христос, за да бъде оправдан всеки вярващ“ (Рим. 10, 4).

Член 1

Нравственият закон

I. Естественият нравствен закон

1954 Човек участва в мъдростта и добродетелта на Твореца, Който му дарява да владее дянията и способността си да се насочва към истината и доброто. Естественият закон изразява първоначалния нравствен смисъл, който позволява на човека да различи с разума си какво е добро и зло, истина и лъжа:

„Естественият закон е писан и вдълбан в душата на всеки един човек, защото човешкият разум е този, който заповядва да се прави добро и забранява да се греши... Но това предписание на човешкия разум не би имало сила на закон, ако не беше глас и изразител на един по-висш разум, на Когото нашият ум и нашата свобода трябва да се подчиняват“ (LEO XIII, Litt. enc. *Libertas praestantissimum*: Leonis XIII Acta 8, 219).

1955 „Божественият и естествен“ закон (вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. past. *Gaudium et spes*, 89: AAS 58 (1966) 1111-1112) показва на човека пътя, който трябва да следва, за да прави добро и да достигне своята цел. Естественият закон показва първите и съществени предписания, които ръководят нравствения живот. Той има за основа стремежа и подчинението на Бога, извор и съдия на всяко благо, както и представата за ближния като равен. В своите главни предписания Законът е изложен в Десетте Божи заповеди. Този закон е наречен естествен не затова че се отнася до природата на ирационалните същества, а защото разумната способност, която го обявява, принадлежи по същество на човешката природа:

„Къде впрочем са вписани тези правила, ако ли не в книга на светлината, наречена истина? Именно оттук е диктуван всеки справедлив закон и оттам той преминава в човешкото сърце, което върши правдата; не защото тя прехожда в него, но защото оставя там своя отпечатък както печата, който един пръстен оставя върху въська“ (SANCTUS AUGUSTINUS, *De Trinitate*, 14, 15, 21: CCL 50A, 451 (PL 42, 1052)).

„Естественият закон не е нищо друго освен светлината на разума, вложена от Бог в нас; чрез нея ние узнаяваме какво трябва да правим и какво трябва да избягваме. Бог даде тази светлина или този закон на човека“ (SANCTUS THOMAS AQUINAS, *In duo praecepta caritatis et in decent Legis praecepta expositio*, c. 1: *Opera omnia*, v. 27 (Parisii 1875) p. 144).

1956 Естественият закон, присъстващ в сърцето на всеки човек и установлен от разума, е универсален в предписанията си и авторитетът му се простира до всички хора. Той изразява достойнството на личността и определя основата на нейните права и основни задължения:

„Съществува наистина един истински закон: това е правият разум. Той е природосъобразен, разпространен във всички хора, неизменен и вечен. Заповедите му зоват за дълг, забраните му отклоняват от греха... Светотатство е да се замести с противен закон. Задължително е да се изпълнява всяко негово разпореждане. Що се отнася до пълното му премахване, никой няма тази възможност“ (MARCUS TULIUS CICERO, *De re publica*, 3, 22, 33: *Scripta quae manserunt omnia*, *Bibliotheca Teubneriana fasc. 39*, ed. K. ZIEGLER, (Leipzig 1969) p. 96).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Трима архиереи ще затворят Светите Врати в римските базилики

Папа Франциск назначи кардинал Агостино Валини, папски викарий за Рим и архиерей на папската базилика „Сан Джованни ин Латерано“, за свой легат за ритуала за затварянето на Светата врата в същата базилика, предвиден по време на неделната литургия на 13 ноември.

За затварянето на Светата врата в папската базилика „Санта Мария Маджоре“

ре“, също на 13 ноември, папа Франциск назначи за свой легат за представителстването на ритуала кардинал Санtos Абрел и Кастело, архиерей на същата базилика.

За Светата врата в третата папска базилика „Паоло фуори ле мур“ папата назначи за свой легат кардинал Джеймс Майкъл Харвей, архиерей на базиликата.

Поглед към Светата врата

Откакто през 1300 г. папа Бонифаций VIII обявява първата Света година, Католическата Църква редовно организира та-кава - обикновено на 25 години (поне от 1470 г.); има редки изключения - като например през 1983 г., когато е обявена за отбелоязване на 1950-ата годишнина от смъртта и възкресението на нашия Господ.

Традицията за отваряне на специална „света“ врата датира от XV век. Папа Мартин V я отваря през 1423 г. в Латеранска базилика. Следващите папи закрепват традицията. Дори Александър VI в 1499 г. я разпростира в четирите римски базилики - освен в Латеранска и в „Свети Петър“, в „Санта Мария Маджоре“ и „Сан Паоло фуори ле мур“.

Преди юбилейната 2000 г. е било обичайно папата да отвори Светата врата на базиликата „Свети Петър“, а след това да делегира отварянето на тези врати в останалите три базилики на някой кардинал. Свети Йоан-Павел II скъсва с тази традиция и сам отваря и затваря тези врати на базиликите. Светата врата на „Свети Петър“ се отваря първа и се затваря последна. Тази година се предвижда всички свети врати по света да се затворят на 13 ноември, а на базиликата „Свети Петър“ в Рим - на 20 ноември.

През 1975 г. ритуалът на затваряне и отваряне на Светата врата се променя. Дотогава той подчертава донякъде стената, която зазидва вратата в обикновени години. При откриването стената се разбива с чук, а при затварянето на вратата се използвали зидарски инструменти като мистрия и други. Тухлите носели надписи и знаците на съответния понтификат, слагали се монети с лика на папата, което дава възможност да се определи датата на строителството на стената. А през 1975 г. папата чисто и просто само затваря двете крила на бронзовата Света врата. Независимо че вратата отвътре е зазидана, вниманието вече е насочено повече към вратата, отколкото към стената.

Светата врата в базиликата „Свети Петър“

е произведение на изкуство; изработена е от Лудовико Конкорти през 1949 г. и е отворена през 1950 г. В 16 квадрата - по осем на всяко крило - са изобразени различни библейски сцени.

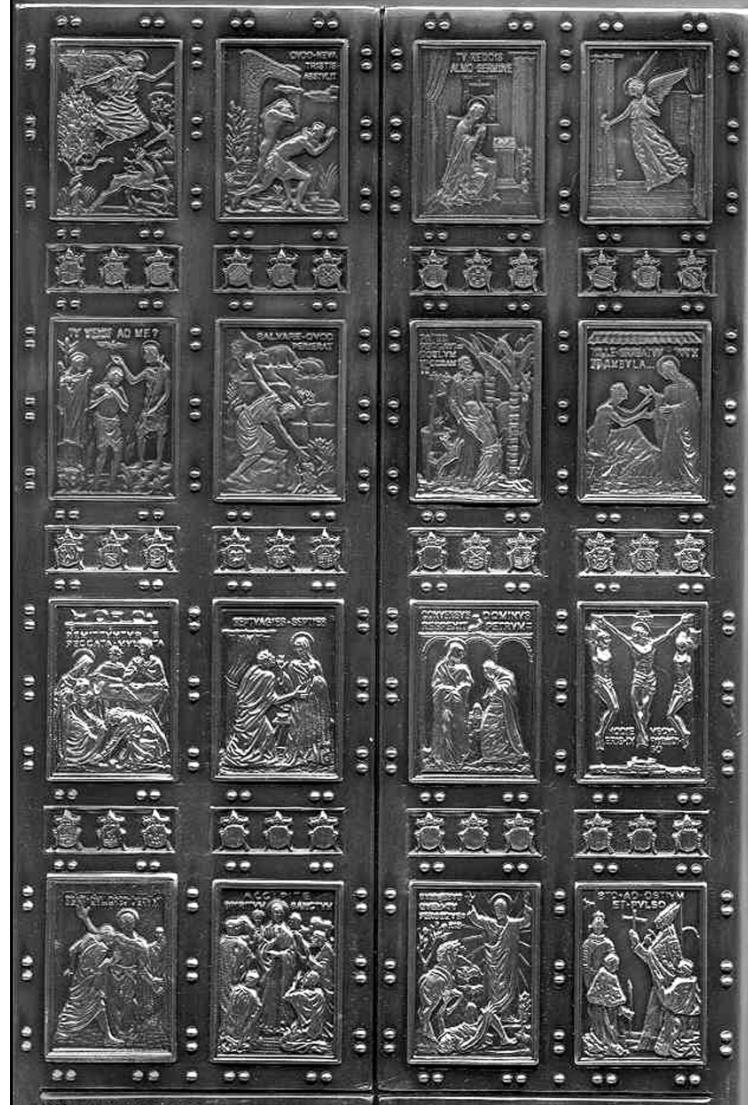
В горния ред на двете врати са представени: ангелът с огнен меч, който пази вратите на Раи и изгонването на Адам и Ева след грехопадението; Благовещението - с Дева Мария и архангел Гавриил.

Под него са: кръщението на Иисус; Добрый пастир, Който намира изгубената овца; Блудният син, молещ за прошка баща си; изцеряването на разслабения от Иисус Христос.

По-надолу следват: разкайващата се грешница мие нозете на Иисус в дома на фарисея; свети Петър пити Иисус колко пъти трябва да се прощават

чрез Христос. И затова преминаването през Светата врата отвън навътре означава преминаване от този свят към Божието присъствие. Също така преминаването е своего рода твърдо изповядване, че Иисус Христос е Син Божи, Господ и Спасител, Който страда, умря и възкръсна за наше спасение.

Традиционно папите са уд-

греховете; плачещият Петър, след като се е отрекъл от Иисус; разпъването на нашия Господ между двамата разбойници.

В най-долния ред темата е Възкресението и установяването на Църквата: свети Тома гледа белезите от раните на Иисус; Христос се явява на апостолите, като казва: „Приемете Свети Дух“; Иисус се явява на свети Павел по пътя за Дамаск; папа, чукащ на Светата врата.

Като цяло изображенията ни напомнят за нашето призвание като поклонници, поели към спасението, които търсят пътя от греха към благодатта, от раздялата към съюза с Бог, от смъртта към вечния живот.

Какво е значението на Светата врата? Важен акт за всеки поклонник е да премине през тази врата. Христос казва за самия Себе си: „Аз съм вратата“ (Ин. 10, 7). Никой не може да отиде при Отца освен

ряли с чукче три пъти по вратата, а свети Йоан-Павел II получава три пъти. Какво се крие в тези три удара? Мойсей удря скалата, за да блъскне вода и да уталожи жаждата на хората. Светата година е време, когато Бог излива обилни благодати, за да утоли жаждата на душите ни.

Бог разтърси земята, за да освободи свети Павел и Сила от затвора и в резултат тъмничарят и неговото семейство вземат кръщение. Бог разтърси сърцата им и ги разтвори за Своите милости, започвайки от спасителната благодат на кръщението.

Нашият Господ, разпънат на кръста, бе ударен с копие и от там потече кръв и вода - символ на Евхаристията и Кръщението, които подхранват нашите души и които през тази година изобилно се изливаха върху вървящите.

Папата оповести консистория и имената на 17 нови кардинали

Папа Франциск оповести свикването на нова консистория за избирането на 17 нови кардинали, която ще се проведе на 19 ноември.

В края на молитвата Ангел Господен в деня на Юбилея на Дева Мария, неделя, 9 октомври, папа Франциск оповести свикването на консистория за избирането на 17 нови кардинали, която ще се проведе на 19 ноември. 13 от новите кардинали са с право на глас при евентуален конклав, а четирима са над 80-годишна възраст и без право на избирателен глас.

Новите кардиналите са от 11 държави, каза папата, и „изразяват универсалността на Църквата, която известява и свидетелства Благата вест на Божието милосърдие във всяко кътче на планетата“.

На 20 ноември, празника Христос Цар, папата ще отслужи заключителната литургия за Извънредната юбилейна година на милосърдието заедно с новите кардинали и кардиналската колегия. **Ето имената на 13-те нови кардинали избиратели:**

- Марио Дзенари, италианец, който ще остане апостолически нунций в „измъчената Сирия“;
- Диудон Нзапалинга, архиепископ на Банги (Централноамериканска република);
- Карлос Осоро Сиера, архиепископ на Мадрид (Испания);
- Серджо да Роха, архиепископ на Бразилия (Бразилия);
- Блейз Купич, архиепископ на Чикаго (САЩ);
- Патрик д'Розарио, архиепископ на Дака (Бангладеш);
- Балтасар Енрике Порас Кардосо, архиепископ на Мерида (Венецуела);
- Джоузеф де Кесел, архиепископ на Мехелен-Брюж (Белгия);
- Морис Пиат, архиепископ на Порт Луис (острови Мавриций);
- Кевин Джозеф Фарел (префект на Конгрегацията за миряните, семейството и живота);
- Карлос Агиар Ретес, архиепископ на Тлалнепланта (Папуа Нова Гвинея);
- Джон Рибат, архиепископ на Порт Моресби (Папуа Нова Гвинея);
- Джозеф Уилям Тобин, архиепископ на Индианаполис (САЩ).

Към кардиналската колегия се прибавят и имената на четирима почетни архиепископи:

- Антъни Сотер Фернандес, почетен архиепископ на Куала Лампур (Малайзия);
- Ренато Корти, почетен архиепископ на Новара (Италия);
- Себастиян Кото Корая, почетен епископ на Мохалес Хек (Песото);
- Ернест Симони, свещеник в архидиоцеза на Шкодра (Албания).

„Да се молим новите кардинали да потвърдят своята принадлежност към Христос, милосърден и верен първосвещеник - как за накрая папата, - за да ми помогат в служението на Римски епископ и за главния и основен принцип за видимото единство във вярата и общението.“

Католическите епископи са против осиновяването на деца от еднополови двойки

Чехия

Комисията „Справедливост и мир“ на Епископската конференция на Католическата Църква в Чехия призова националните власти към отговорност, като отхвърлят изменението на закона за регистрираните партньорства, представено от Асоциацията на семейните центрове в Чехия. Изменението, на което Католическата Църква силно се възпротиви, включва разрешение за осиновяване на деца от еднополови двойки. В нота епископ Вацлав Мали, председател на комисията, поставя акцент върху усилията да се задоволят „правата“ на възрастните за сметка на нуждите на децата и отбележва, че осиновяването от хомосексуални двойки не може да реши проблемите с изоставените деца и децата - жертви на насилие, които често се използват като аргумент в дебата по този въпрос.

„Това изменение на закона представлява още един опит да се намали значението на биологичното родителство като единствено и незаменимо начало на човешкия живот. Ембрионалните клетки не могат да се разглеждат единствено като биологичен материал, без всякаква отговорност от страна на донорите за съдбата на този нероден живот“, се посочва в изявлението на комисията, която предупреждава, че децата могат лесно да се превърнат в „потребителска стока“, средство за задоволяване на индивидуалните нужди на тези, които „искат дете на всяка цена“. Осиновяването на деца от регистрираните партньорства не само засяга тези, родени в хетеросексуалните съюзи, но и отваря дискусията за създаване на по-търството от еднополови двойки.

ИСТИНА
VERITAS
Брой 11 (1516)
ноември 2016 г.

По интернет

